

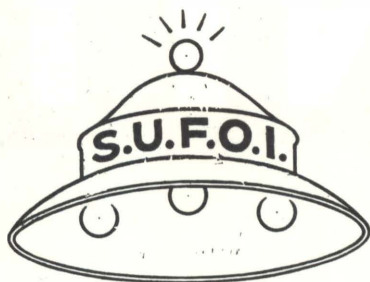
UFO NYT

S. U. F. O. I.

Maj - Juni 1964

**Pris 4,00 kr.
Incl. oms.**

Udgiver: S.U.F.O.I. (Scandinavian UFO-Information)

Redaktion, ekspedition, abonnement og forlag
Hans Christian Petersen (ansvarlig)
Rønne Alle 9, Sunds, Jylland
Telefon Sunds 194 - Giro 5 16 75
Pris 24 kr. pr. år

S.U.F.O.I. og »UFO-NYT«

Det er S.U.F.O.I.s mening gennem »UFO-NYT« at fremme kendskabet til og interessen for, hvad der foregår på UFO-fronten.

De i »UFO-NYT« offentliggjorte artikler fremtræder som bidrag til kendskabet og forståelsen af UFO-forskningen i dens forskellige former, uden at S.U.F.O.I. nødvendigvis anerkender de tanker, som måtte fremkomme heri, og uden at organisationen hæfter for de fremsatte meninger.

INDEHOLDER bl. andet

Aktuelt	73
Liv i rummet	74
Ufologi	81
UFO-observationer over Skandinavien	82
Mystiske objekter på himlen	85
Filosofi	90
En tale af Wilbert B. Smith	99
Litteratur	103
Diverse	106

Organisationsoversigt:

Leder: H. C. Petersen, Rønneallé 9, Sunds, telefon Sunds 194.

Kontaktudvalget:

Kontakt til udlandet, teknisk afd.: Frank Pedersen, Bakkedal, Uggeløse pr. Lyng. Tlf. Lindholm 111.

Regnskabsfører: Irma Andersen, Borgmestervangen 8, Randers, giro nr. 117725

Foto-afdelingen: Ensio Slej, Elselillevej 5, Kbhv., Sundby, tlf. (01) 55 11 82.

Udklipscentral: Alfred Hansen, Lindevej 29, Espergærde, tlf. (03) 23 29 48.

Rapportcentral: E. Jensen, Ingstrups Alle 35, Kastrup, telf. (01) 51 11 41.

Bibliotek: P. C. Andersen, Violvej 5, Randers.

Oversættelsescentral: Jørgen Andersen, Glentevej 37, Silkeborg. Tlf. 1322.

Arkiv: Leif E. Pedersen, Kastrupvej 260, Kbhvn. Kastrup, telefon 01 50 05 22.

Repræsentanter for København.

John Petersen, Sophus Falcks Alle 13, Dragør, tlf. 53 10 35.

X. P. Madsen, Bakkehave 8, Hørsholm, tlf. 86 16 77.

Repræsentanter for Jylland:

Vagn Dybkær, Alpedalsvej 6, Kolding, tlf. 2 73 94.

Axel og Gerda R. Nielsen, »Glarbohøj«, Ry Nørskov pr. Ry. Tlf. Gl. Ry 150.

Repræsentanter for Fyn:

Frank Lerbæk, Strandhuse 35, Svendborg, tlf. 21 34 76.

Repræsentanter for Sjælland og Lolland-Falster:

Ole Henningsen, Fayesvej 39, Nakskov.

Børge Jensen, Bækgårdsvej 3, Borup Sj., telf. (03 626) Borup 101.

Kontaktgrupper pr. 1. juni 1964

JYLLAND:

Aarhus: Henning Meisner, Præstehaven 10.

Esbjerg: Axel Christensen, Niels Juelsgade 4, telf. 5825.

Fredericia: J. M. Frandsen, Sdr. Voldgade 23, telf. 2 13 43.

Kolding: G. Th. Jensen, Aabenraavej 43, telf. 3293.

Randers: A. C. Therkildsen, Bøsbrovej 29 b, telf. 5508. — Privat telf. 2 92 98.

Silkeborg: J. Andersen, Glentevej 37, telf. 1322.

Veile: G. Fjeldsted Nielsen, Skovvejen 21, telf. 5865

Viborg: P. Reffskier, Vestergade 8, telf. 221.

SJÆLLAND OG LOLLAND-FALSTER:

Holbæk: Finn Nielsen, Chr. Hansensvej 19 B.

Fortsættes på bagsiden

Teknik...

AKTUELT

Ought to be translated

Det bliver nu mere og mere klart, hvad årsagen er til den lange pause i de bemandede rumflyvninger. Amerikanerne har allerede for længe siden fortalt, at de arbejder på at fremstille et tomands rumskib, *Gemini*, som er manøvreedygtigt. Meningen er, at man med *Gemini* vil indøve den vanskelige rendezvous-teknik, hvor man vil forsøge at sammenkoble rumfartøjer i en kredsbane om jorden. Det er hertil ubetinget nødvendigt, at man kan styre rumskibet ved hjælp af små raketmotorer.

Det ser imidlertid ud til, at den russiske pause i de bemandede rumflyvninger har helt samme årsag. Russerne har nu to gange opsendt manøvreedygtige rumskibe af *Poljot*-typen. Selv om man under Vostok-forsøgene kunne placere rumskibene i næsten ens baner, kunne den endelige sammenkobling ikke gennemføres, fordi Vostok-rumskibene ikke havde de kraftige raketmotorer, som er nødvendig for at kunne ændre banehøjde og banehældning. Det ser derfor ud til at være mest sandsynligt, at man med de to Vostok-dobbeltflyvninger blot har villet gennemprøve opsendelsesteknikken, og så vente med den egentlige rendezvous, indtil *Poljot* var gennemprøvet.

Sovjet

Den 18. marts opsendte Sovjet forskningsdrabanten *Kosmos* 26. Den gik ind i en bane 403—271 km oppe, med en omløbstid på 91 minutter, og en banehældning på 49°. Den ca. 600 kg tunge drabant skal ikke bringes til landing igen.

Kosmos 27 blev opsendt den 27. marts i en bane 237—192 km oppe. Banehældning 65°. Den blev bragt til landing efter kun én dag.

Kosmos 28 blev opsendt den 4. april i en bane 395—209 km oppe. Banehældning 65°. Den blev bragt til landing efter 8 dage.

Bemærk: Forskningsdrabanterne i *Kosmos*-serien

opsendes fra en base ved Volga med en banehældning på 49°. Opsendelsesraketten minder sandsynligvis om Thor-Agena. Rumskibdrabanterne på ca. 5 tons opsendes med en banehældning på 65° fra Baikonur-kosmodromen på 65° 25' østlig længde, 47° 22' nordlig bredde. Opsendelsesraketten er den ca. 350 tons tunge Vostok-raket, der har 6 motorer, drevet af flyvende brændstof, med en samlet trykkraft på 600 tons. Russerne har meddelt, at rumskibstypen bl. a. også tager meteorologiske billeder af skydækket. Denne type vejer ca. 5 tons.

Russisk Venussonde?

Den 2. april opsendte russerne en ca. 500 tons tung 4-trins raket. De tre første trin bragte fjerde trin og drabanten Zond 1, ind i følgende bane om Jorden: 186—215 km oppe, omløbstid 88,65 min., og banehældning 64,88°. Fjerde trin og Zond 1 vejede tilsammen ca. 10 tons. Efter at have kredset næsten én gang rundt om Jorden blev 4. trin startet (over nordøst-Afrika). Da den tilstrækkelige hastighed var opnået blev den ca. 900 kg tunge Zond 1 frigjort. Den 3. april, da den var 560.000 km fra Jorden, blev dens kurs og hastighed ændret ved hjælp af raketmotorer.

Kommentar

Jeg tror Zond 1 er en Venussonde af to grunde:

1. Den blev opsendt, da Venus stod i gunstig position.
2. Den er blevet styret. Man styrer kun drabanter, der har et mål.

Det siges, at der forud var gået to mislykkede forsøg, nemlig 26. februar og 4. marts. Zond 1 vil nå frem til Venus i midten af juli.

Poljot 2 blev opsendt på treårsdagen for Gagarins flyvning den 12. april. Den ca. 6,5 tons tunge drabant ændrede højde og banehældning flere gange under de tre første omgange.

Slutbane: 500—310 km. 92,4 min. 58,06°.

Sandsynligvis består *Poljot* af en ca. 2,5 tons tung kabine samt en 4 tons tung instrumentsektion med solbatterier, styreraketter, varmeregulering, ilt etc. Instrumentsektionen kan udskilles i tilfælde af landing (*Poljot* 2 er såvidt vides ikke bragt til landing). Konstruktionen minder om både *Gemini* og Vostok. USA

Den 27. marts opsendte NASA den 70 kg tunge

engelske drabant Ariel 2. Den gik ind i en bane 290—1357 km oppe. Den skal måle ozon i atmosfæren, meteorhyppighed samt radiobølger fra mælkevejen på frekvenserne 0,75 og 3 megacykles.

Den 8. april opsendte NASA den 3.175 kg tunge Gemini 1 i en bane 160—327 km oppe. Omløbstid 89,27 min. og banehældning 32,5°. Forsøget var helt vellykket. Opsendelsen skete med en 150 tons tung TITAN II-raket, med to trin.

1. trin: to J-7 motorer med samlet trykkraft på 195 tons.
2. trin: én J-5 motor med 45 tons trykkraft.

I begge trin er både iltningmiddel og brændstof kvælstofforbindelser, der kan opbevares i lang tid i tankene (i modsætning til f. eks. flydende ilt). Dette letter nedtællingen kolossalt. Gemini 2 skal op på en 19 minutters tur den 1. september. Her skal varmeskjoldet afprøves. Gemini 3 skal 3 gange rundt om jorden i november. Piloter og reserver er:

1. pilot: Virgil Grissom, 38 år.

2. pilot: John Young, 33 år.

Reserver:

1. pilot: Walter Schirra, 41 år.

2. pilot: Thomas Stafford, 33 år.

Allan Shepard er blevet syg. Sygdommen påvirker balanceorganerne i det indre øre. Gemini 3 er en rent teknisk prøveflyvning. Programmet begynder først for alvor med Gemini 4, som i foråret 1965 skal være oppe i 4 dage.

Hemmelige drabanter

15. febr. med Thor-Agena: 450—190 km oppe. 75°.

28. febr. med Thor-Agena: 520—480 km oppe. 82°.

Samos 18 med Atlas-Agena den 25. februar.

173—195 km oppe. Banehældning 95,66°.

Samos 19 den 11. marts: 155—220 km, 95,74°.

Luftvåbenet er nu begyndt at anvende en ny raket: Thrust Augumented Thor Agena D (kort: TAT-Agena D). Thor-raketten er forsynet med tre fastbrændstofraketter, der fordobler 1. trins trykkraft fra 75 til 150 tons. Disse tre raketter bliver bortkastet efter 40 sekunder. Agena D er hele 9 meter lang, og dens raketmotor med 7 tons tryk kan startes og stoppes i rummet. Desuden har raketten et stærkt forbedret styresystem. Startvægt ca. 80 tons. Kan sende 1 tons i bane. Et mislykket forsøg med TAT blev foretaget 24. marts. Drabanterne 21. decemb. og 11. januar blev opsendt med TAT-Agena D.

Samos fungerer godt. Det siges, at resultaterne langt overstiger, hvad man havde ventet. Man har bl. a. fastslået, at Sovjet har temmelig få interkontinentale raketter, som de nu anbringer i underjordiske siloer. Desuden har man opdaget, at russerne ikke har noget projekt svarende til den 2700 tons tunge måneraket, Saturn V.

H. S.

Sidste

Den 25. april opsendte Sovjet rumskibsdra-banten Kosmos 29. Den gik ind i en bane 309-204 km oppe, med en omløbstid på 89,5 min. og en banehældning på 65°.

Bemærk, hvordan Kosmos opsendes i grupper:

I tiden fra 21. marts til 24. maj 1963 opsendtes 6 Kosmos. En enlig Kosmos 19 km op den 6. august, og igen i tiden fra 18. oktober til 19. december blev der opsendt 5 Kosmos. Den nuværende gruppe begyndte den 27. februar, og har til dato omfattet 2 forsknings- og 3 rumskibsdra-banter.

H. S.

Liv i rummet — Hvad mener videnskaben?

(Ought to be translated)

Vi vil i denne artikel diskutere to ting. For det første hvad vi på grundlag af vor nuværende viden kan sige om liv på andre kloder, og for det andet, hvad vi kan sige om mulighederne for interstellar rumfart, når vi forudsætter, at intet kan bevæge sig hurtigere end lyset. Vi vil gå frem ved at stille en række spørgsmål. og det første af disse er:

1. Under hvilke betingelser kan liv eksistere?

Som bekendt er alt liv på Jorden baseret på en ting: Kulstofatomets fantastiske evne til at danne store og indviklede molekyler, hvori der indgår tusinder af kulstofatomer i forbindelse med ilt, brint, fosfor og kvælstof. Vi ved endvidere, at kun kulstofatomet kan danne så indviklede molekyler, de to nærmeste konkurrenter, Silicium og Svovl, er langt underlegne. Vi vil derfor i det følgende antage, at

Alt liv er kulstofbaseret.

Det er ikke helt sikkert, at det er tilfældet, det forekommer blot på grundlag af vor nuværende viden overvældende sandsynligt. Desuden kan vi heller ikke sige noget som helst om andre former for liv, end det vi selv kender, så for at komme nogen vegne, må vi betragte de ting, vi kan sige noget om.

Hvad betyder nu vort postulat? Det betyder, at vi har lagt et meget stærkt bånd på de forhold, hvorunder liv kan eksistere. For at spørge om liv kan eksistere, kan føres tilbage til spørgsmålet: Under hvilke forhold er de organiske kulstofmolekyler stabile, og under hvilke forhold kan de opstå.

For at tage det sidste først: Under hvilke forhold de organiske kulstofforbindelser kan opstå?

Man har foretaget følgende eksperiment i 1950: Hvis man udsatte en blanding af kuldioxyd og brint for stærke elektriske udladninger, dannedes simple organiske syrer og stoffer, som f. eks. formaldehyd. Andre eksperimenter viser, at man ved at udsætte andre simple molekyler (kvælstof, metan, brint, vand o.s.v.) for ultraviolet lys og elektriske udladninger (lyn) kan man endda få dannet simple aminosyrer. Hvis man opvarmer en blanding af sådanne aminosyrer til lidt over 100° , kan man få dem til at forene sig til de endnu mere udviklede polypeptider. Vi vil nu komme med vort andet postulat, som ligeledes forekommer sandsynligt på grundlaget af vor nuværende viden:

Liv, d.v.s. de organiske molekyleres evne til reproducere sig selv, kan opstå ved processer i forbindelse med de ovenfor nævnte.

På grundlag af en lang række eksperimenter kan vi nu besvare spørgsmål 1: Organiske molekyler (og dermed liv, ifølge postulat 2) kan opstå, hvis vi udsætter en opløsning af simple uorganiske stoffer for ultraviolet lys, lyn og kortvarig varme. Den almene temperatur må imidlertid ikke være for høj, et sted mellem 0° og 70° celsius.

Det er nu på tide, at vi stiller vort andet spørgsmål:

2. Hvilke betingelser er nødvendige for at liv kan bestå i længere tid?

Så længe livet er primært, kræver det et hav til at være i, biologerne siger, at det stiller de mindste krav til den primitive organisme. Men selv det mere udviklede landliv kræver en række betingelser opfyldt:

1. En temperatur mellem -20° og $+70^{\circ}$ celsius.

De organiske molekyler kan kun bestå mellem 0° og 70° , men organismene kan i begrænset omfang „opvarme sit indre“ ved hjælp af f. eks. pels, spæklag, fjerdragt. Udenfor de ovennævnte temperaturer findes bogstaveligt talt intet liv.

2. Der skal være rigelige med vand.

På Jorden er planternes opgave at omdanne de uorganiske forbindelser til organiske forbindelser. Det kan planterne kun gøre, hvis der kommer et regnskyl en gang imellem, så de uorganiske forbindelser kan opløses og opsuges af rødderne. Selv i en ørken regner det en gang imellem. Dyr er ikke i stand til at omdanne uorganisk til organisk stof.

3. Der skal være ilt og kuldioxyd.

Planterne laver af kuldioxyd og vand, ved sollysets hjælp sukker, stivelse og andre organiske stoffer. Under denne proces udskilles ilt. Dyrene æder planterne, og nedbryder de organiske stoffer for at få energi. Herunder udskilles kuldioxyd.

4. Forholdene må være stabile.

Det har taget mindst 1500 millioner år at komme fra encellet amøbe til mennesket. Så hvis vi vil have intelligent liv må vi forlange ensartede forhold på den betragtede klode i mindst 1500 mill. år.

Vi er nu kommet til det tredje spørgsmål:

3. Hvor i universet er der mulighed for liv?

Kun hvor forholdene er som skitseret under forrige spørgsmål. Planetens forhold skal ligne jordens temmelig meget, og den skal endvidere kredse om en stabil sol. I vort solsystem opfylder Jorden betingelserne. Da en plantes temperatur er afhængig af, hvor langt borte fra solen den er, og vi kender lovmæssigheden, der bestemmer dette, kan vi udregne de øvrige planeters gennemsnitstemperatur. Vi finder for Venus $+50^{\circ}$ C, som et isolerende skydække iflg. Mariner 2 skulle have bragt op på 400° C. (Men selv 50° celsius er lovlig varmt). For Jorden findes $+5^{\circ}$, hvilket passer med målingerne og for Mars -15° , hvad også passer. Men Mars ser ud til at lide af akut vand- og iltmangel, selv om ækvatoregnene opfylder betingelserne for temperatur. Man kan imidlertid godt tænke sig, at hvis marslivet har haft tid dertil, at det har kunnet tilpasse sig disse forhold.

De øvrige planeter udgår, alene på grund af tem-

peraturen. Vi vil nu betragte de nærmeste solsystemer, og se, hvilke muligheder der er her:

Stjernens navn	Afstand i lysår	Lysstyrke
		(Solen = 1)
Alfa Centauri	4,3	1,1
Epsilon Eridani	10,7	0,33
Tau Ceti	11,8	ca. 0,3
Gamma ₂ Eridani A	15,9	0,36
Gamma ₂ Eridani B	15,9	0,048
Gamma ₂ Eridani C	15,9	0,0012
Sirius	8,6	26
Procyon	10,4	5,5

Både Procyon og Sirius har ledsagere, svage „hvide dværge“, som efter al sandsynlighed har været novæ. Eventuelle planeter er derfor ødelagt under eksplosionen. Alfa Centauri har også en ledsager, nemlig en stjerne med lysstyrke $\frac{1}{3}$ af solens. De kredser om hinanden på 80 år, i en elliptisk bane, der bringer dem så tæt som 1500 millioner km, og så fjernt som 5200 millioner km. Det er muligt at have stabile planeter om Alfa Centauri i ringe afstand, d.v.s. under 300 millioner km (i større afstande ville ledsageren påvirke dem i for høj grad). Hvis vi befandt os på en planet, der kredsede om Alfa Centauri i 150 mill. km's afstand (svarende til Jordens) ville ledsageren se ud som et lysende punkt med lysstyrke — 18, eller 150 gange så stærkt som fuldmånen ($\frac{1}{3000}$ af hovedsolens styrke). Tau Ceti og Epsilon Eridani er enlige stjerner, lidt koldere og rødere end Solen. Man har med et 85-fods radioteleskop lyttet efter intelligent udsendte radiosignaler fra disse stjerner, uden held. Forsøget vil blive fortsat om nogle år med et 210-fods teleskop. På et tidspunkt, da man lige havde rettet radioteleskopet ind mod Tau Ceti i sommeren 1960, kom der i kort tid kraftige radiosignaler. De forsvandt imidlertid snart, og er ikke siden hørt. Observatøren, Frank D. Drake, mente, at det var jordiske signaler. (Se UFO-NYT, juli 1962, side 123 om projekt OZMA, og professor Oberths udtalelser om rumskibene fra Tau Ceti og Epsilon Eridani). Videnskaben mener stadig, at 5 % af solene er omgivet af planeter, (i virkeligheden over 50 %, men de fleste sole eksploderer med mellemrum). D.v.s. i alt ca. 5000 millioner planetsystemer i vor galaxe, deraf de 90 % i galaxens centrum, 25000 lysår herfra. Derinde er stjernerne også ældre, og planet ci-

vilisationerne også velsagtens mere udviklede (se UFO-NYT, april 1964).

Vort sidste spørgsmål bliver:

4. Er interstellar rumfart mulig, trods Einstein?

Svaret er ja, men ... For der er et men, det vil tage en evig tid. Vi skal nu først se, at rejser med hastigheder på 98 % af lysets ikke er praktisk gennemførlige. Hvis vi tænkte os, at vi var i stand til at omdanne al masse til energi, og anvende denne energi 100 % effektivt til en raket (atomraket), da skulle vi, for at komme fra Jorden til en anden stjerne og tilbage igen, anvende 40.000 tons masse for at transportere en nyttelast på 10 tons. Der findes imidlertid en anden udvej. Vi kunne nøjes med 10 % af lysets hastighed, og så dybfryse besætningen. Da ville en rejse til Tan Ceti tage ca. 120 år. Rumskibet ville starte fra en kredsbane om Jorden. Man kunne tænke sig et stort, cigarformet rumskib måske én km lang. Det ville medføre sine egne landingsraketter drevet af kemisk brændstof. Medens besætningen var frosset ned, ville robotter styre, og når stjernen var måske en måneds rejse borte vækkes besætningen (der er måske 200) og de styrer selv rumskibet ind i en kredsbane om den mest lovende planet. Herfra udsendes så de kemisk drevne landingsfartøjer, der udforsker planeten, medens moderskibet kredser rundt. Hjemturen tager også 120 år, så besætningen vil lande på Jorden 240 år efter de forlod den, og i næsten al den tid har de ligget nedfrosset. Det store rumskib får sin energi fra en omdannelse af brint til helium. Brændstoffet bliver vel vand (et par tusinde tons) eller noget andet, som er let at opbevare.

Ellers kan man jo altid udsende radiotelegrafiske meddelelser i håb om at nogen lytter, men samtalen vil tage et stykke tid. (Se UFO-NYT, april 1963 s. 65).

Vi må imidlertid ikke glemme, at vi befinder os i en „ung“ afdeling af galaxen, hvor der er lang mellem stjernerne. Der er en betydelig ringere mulighed for at møde rumfolk herude, end der er i den tætbefolkede centrale og „ældre“ del af mælkevejen. Og som vi har set, er vel en 20—30 lysår grænsen for de rumskibe, vi teoretisk kan bygge, medens radioaflytning kan gå op til 1000 lysår. Den nærmeste kugleformede stjernebob er 22.000 lysår, og centrum ca. 25.000 lysår borte. På den anden side skal man også huske følgende sammenligning:

„Tag en fem-øre, læg et frimærke ovenpå den, og anbring begge dele på taget af et almindeligt femetagers hus, der er ca. 20 meter højt. Husets højde repræsenterer nu verdens alder, mønten er hele menneskets eksistens, og frimærket er det tidsrum, i hvilket mennesket har været blot i nogen grad civiliseret. Den periode, liv endnu vil være muligt på Jorden, kunne gengives ved en enorm stabel frimærker ovenpå hinanden — afgjort hundreder af meter, og måske over en km i højden“.

(Fra Arthur C. Clarkes bog:

På opdagelse i verdensrummet, 1951).

Lidt senere hedder det:

„Hvis fartøjer fra Jorden går ud i rummet for at erobre andre verdener, kan mandskabet ved rejsens afslutning meget vel befinde sig i samme situation, som hvis de roede langsomt ind i New Yorks havn i hundredeårige kanoer med krigsmaling“.

Her kan man så vælge, om man har mest tiltro til vor 300 år gamle videnskab, eller til eventuelle super-avancerede rumvæsners teknik.

H.S.

TILFØJELSE:

stråling (solen = 1) afst. i lysår

Epsilon indi	0,12	11,4
Lalande 21185	0,0048	10,5
Banards Stjerne	0,0040	6,0
Wolf 359	0,000017	8,0
Epsilon eridani	0,25	10,8
61 Cygni A	0,052	11,1
61 Cygni B	0,028	11,1
München 15040	0,0004	6,0
Krüger 60 A	0,0025	12,7
Krüger 60 B	0,0007	12,7

Det ses, at de fleste er meget svage „røde dværge“. Her vil en planet kun kunne have liv ifølge videnskaben, hvis den kredser lige så tæt om sin sol, som planeten Merkur kredser om Solen i vort solsystem. Wolf 359 er i Scully's bog „De flyvende tallerkener“ blevet nævnt som muligt ophavssted for UFO'erne. Vi ved helt sikkert, at 61 Cygni, Banards Stjerne, Lalande 21185 og Wolf 359 er omkredset af planeter. 61 Cygni og Krüger 60 er dobbeltstjerner.

H.S.

Trykfejl

UFO-NYT, april 1964

Side 40. Første spalte, linie 21, ret „planteføderationer“ til Planetføderationer.

Side 38. Anden spalte, linie 10 slet „— 10,33“. Tidspunktet var 10,24.

UFO-NYT, september 1963

Side 161. Første spalte, linie 9 fra neden, ret 181-125 km til 181-235 km.

UFO-NYT, april 1963

Side 63. Første spalte. Punkt 4 under *Venus*: ret atmosfære til ionosfære. Ifølge Mariner 2 skulle Venus have en atmosfære med 10 atmosfæres tryk.

H.S.

Jordens strålingsbælter, anden del udgår af dette nummer på grund af pladsmangel. Den vil komme i næste nummer.

H.S.

Liv på Mars...

Den russiske professor Vasili Kesarev hævder nu, at fem års studier har givet ham kemisk bevis for, at der eksisterer liv under en eller anden form på Mars, uden han dog var i stand til at beskrive dette.

Han antydede, at livet på landarealerne på Mars sandsynligvis var af en lavere form en det, der fandtes i planetens havområder, men dog svarende til det, der kan findes på Jordens højeste bjerge.

Professor Kesarevs teori, der er bragt af det officielle russiske nyhedsbureau Tass, er fremstået gennem omhyggelige studier af Marsatmosfæren og fra den fortsatte dannelse af de livsvigtige vandforsyninger på den fjerne planet.

Ifølge Kesarev var en „sekundær“ atmosfære, der til en vis grad lignede Jordens, ved at danne sig omkring den røde planet, og dette tog den russiske professor som et sikkert bevis på, at der eksisterede liv på Mars.

Atmosfæriske studier af andre planeter har ført professor Kesarev til den konklusion, at også Venus i en fjern fortid, da Solens temperatur var lavere, havde ejet liv. Derimod mente han ikke, at der kunne eksistere en stabil atmosfære omkring Merkur og

Månen — og derfor heller intet liv på disse to himmellegemer.

Kesarev hævdede, at mangelen på methan og ammoniak i Mars-atmosfæren kunne tages som et direkte eller indirekte bevis på, at der var ved at danne sig en sekundær atmosfære omkring denne planet. Denne atmosfære var imidlertid mindre tæt og derfor ikke i stand til at beskytte liv så godt som Mars-havene.

Moskva (UPI) 6.4.64

Der findes vand på Venus

Venus har alligevel noget vand, men det er mindre end en tusindedel af, hvad Jorden har, udtalte en astronom fra Mt. Wilson og Palomar i går i San Diego State.

Dr. Guido Munch aflagde rapport om en observation, som for første gang har fastslået tilstedeværelsen af vanddamp i Venus-atmosfæren. Den samme observation, ved hvilken der blev benyttet en stor spektrograf, viste, at 30 % af Venus-atmosfæren består af kultveilte, — en meget større procentdel, end man havde ventet.

Munch forelagde beretningen om observationen ved „Vest-staternes Astronomiske Selskab“'s åbningsmøde i San Diego State. Medunderskrivere af beretningen er Dr. Lewis D. Kaplan og Dr. Hyron Spinrad.

Astronomerne tror, at kombinationen af vanddamp og kultveilte virker lige som glasset i et drivhus og indfanger og fastholder noget af solens varme. Temperaturerne vil dog alligevel ligge et godt stykke under Jordens.

En enorm tiltagen i offentlighedens interesse for astronomi blev påpeget af Dr. R. M. Petrie fra Dominion Astrophysical Laboratory i Victoria, British Columbia, — som er Selskabets præsident.

Han erklærede, at det, at Selskabets årlige møde blev holdt i San Diego State, var en stor ære for dette universitets astronomiske fakultet.

„Vi tager ikke bare et tilfældigt sted hen“, sagde han. „Vi valgte dette sted, fordi vi havde hørt om det udmærkede arbejde, der bliver udført her.“

Mødet vil fortsætte hele dagen i dag og i morgen.

The San Diego Union, 13.6.1963

Radiorefleks fra Jupiter

Russiske videnskabsmænd hævder, at det er lykkedes dem at få tilbagekastet radiosignaler fra den fjerne planet Jupiter og genopfange dem på Jorden med fintmærkende modtagere. Det russiske blad, Pravda, oplyser, at det i gennemsnit tog signalerne 66 minutter at foretage rejsen ud til Jupiter og tilbage til Jorden igen — en afstand på over én milliard kilometer.

Direktøren for det russiske institut for radioteknik og elektronisk forskning V. A. Kotelnikov oplyste, at de russiske videnskabsmænd havde anvendt en uhyre følsom modtager for at opfange radiosignalerne ved deres tilbagekomst fra solsystemets største planet.

Tidligere på året har russiske videnskabsmænd modtaget radiorefleks fra Mars og Venus i deres studier af problemerne ved radiokontakter over lange afstande i verdensrummet.

Frederiksborg Amtstavis, den 30.12.63.

Tre mand 8 km ned

En fransk dybhavskuppel, der med tre mand ombord kan tåle et tryk på 11 km's dybde, er blevet lejet af Columbia Universitet til en undersøgelse af den dybeste del af Atlanterhavet, den såkaldte „Puerto Rico-grøft“.

En talsmand for universitetet oplyser, at dybhavskuplen, der har fået navn efter den græske fysiker Archimedes, ventes til San Juan i Puerto Rico. „Archimedes“ kommer fra den franske flådebase i Toulon.

„Puerto Rico-grøften“ ligger ca. 100 km nord for Puerto Rico og er 700 km lang. Dens største dybde er ca. 7—8 km over en strækning på 225 km.

For nogle år siden opdagede man opdukkende klipper langs grøftens nordlige side, og „Archimedes“ er blandt andet udstyret med en automatisk arm, der kan tage store klippestykker med op til overfladen.

Der har været kulturer før vor. Spørgsmålet er, om der kommer nogen efter.

Maleren Karl Bovin

Interplanetariske civilisationer

Moskva (APN). — »Phobos og Deimos, Mars' måner, er hule og af kunstig oprindelse. De er blevet skabt for millioner af år siden af den store marsiske civilisation. Denne civilisation er måske forsvundet under indflydelse af faktorer, som vi ikke kender. Det er muligt, at der stadig eksisterer liv på Mars«. — Professor Iosif Chklovski er kommet til denne konklusion, selv om hans teori har flere modstandere end tilhængere. Hans bog: »Universet, Livet og Tanken«, udsendt i 30.000 eksemplarer, er blevet udsolgt på 2—3 dage. — Chklovski hævder, at højt udviklede samfunds aktivitet — samfund, der kunne eksistere i vort mælkevejsystem så vel som på planeter i andre galaxer — kunne føre til omvæltninger af kosmisk omfang. Han anser ligeledes kontakt mellem Jorden og andre civilisationer, der eksisterer i Kosmos, for absolut tænkelig og gennemførlig. Radioteknikkens nuværende stadiet tillader os at udsende og opfange signaler over kosmiske afstande. Specielt udstyr, hævder Chklovski, findes på »Sternberg«-observatoriet i Moskva — beregnet til at oprette kontakt med interplanetariske civilisationer. Apparatets bølgelængde er 21 cm.

Techniques Nouvelles BJ.

Gigantisk

Et radioteleskop, der kan høre lyde fra dengang Jorden blev født, skal bygges i fællesskab af Holland og Belgien. Det bliver det største antenneanlæg i verden, oplyses det i Bruxelles.

Radioteleskopet kommer til at hvile på 20—40 meter høje master, og det får en antenne med to arme, der hver er fem km lange, et hundrede spejle hver på 30 meter i diameter og ét spejl med en diameter på 70 meter.

Antennen skal opsamle teknologiske og videnskabelige oplysninger. Det vil kunne høre lyde fra stjerner millioner af km borte og gengive lydene med en intensitet, der svarer til støjen fra en motorcykel én km borte. Det vil kunne høre lyde, som er opstået dengang, Jorden blev født for 5 milliarder år siden.

Helsingør Dagblad, den 27. sept. 1963

600 millioner planeter kan opretholde liv

Alene i Mælkevejen findes der 600 millioner planeter, der vil være i stand til at opretholde intelligent liv, har Instituttet for Rumvidenskab erfaret i dag.

Prof. Lloyd Matz fra Columbia University fremsatte for et auditorium af videnskabsmænd og ingeniører den teori, at 200 millioner stjerner i vor galaxe ligner vor Sol og kan være centrum for et planetsystem lige så stort eller større end vort.

Matz sagde, at mens Jorden er den eneste planet i vort system, man kan bevise har en højere udviklet livsform, ville der både på Venus og Mars kunne eksistere intelligent liv under ændrede betingelser.

Han sagde, at de fleste videnskabsmænd nu anser det for givet, at liv eksisterer uden for vort solsystem, selv om vi ikke direkte har bevis for det.

Dr. Bernard M. Oliver fra Hewlett-Packard Co., Palo, Alto, Californien, talte om mulighederne for at bruge radio-koder til undersøgelser langt ud i rummet for at søge efter intelligent liv på andre planeter.

Han sagde, at sådanne signaler måtte sendes gennem århundreder, før man kunne håbe på at få svar, fordi nogle planeter er hundreder af lysår borte.

A.H.—C.N.

Liv i rummet

Levende, jordiske småvæsener kan også træffes i verdensrummet, mener amerikanske og sovjetiske videnskabsmænd. Denne udtalelse påhørtes med interesse på en i Warschawa afholdt kongres for udforskning af Kosmos. Verdensrumsforskere gik derfor ind for at sende særlige verdensrumsskibe til andre planeter for at studere de der forekommende livsformer. Sovjetiske kongresdeltagere fordrer, at rumskibene skulle være sterile, så man kunne undgå at slæbe vore mikrober med ud i verdensrummet.

Informationen, Wien nr. 4/63

Oversætter: Slej

Telepati i teknikken

Både Sovjetunionen og USA undersøger nu, om det er muligt at benytte telepati (tankeoverføring) som kommunikationsmiddel mellem jord og rumfartøjer. Men at dømme efter de undersøgelsesresultater russerne har offentliggjort, lader det til, at de er nået længst på dette område, udtalte en amerikansk delegeret på den 14. internationale astronautiske kongres. Dr. Eugene Konecci, der har en ledende stilling i den amerikanske rumfartsorganisation NASA, fortalte, at russerne havde givet „biologisk radio kommunikation“ fortrinsstilling inden for forskningen, hvorimod den vestlige verdens videnskabsmænd indtil for nylig havde ignoreret dette område. Russerne stilede efter at sætte mennesker i rummet i stand til at kommunikere med mennesker på jorden uden brug af elektronisk udstyr. Hvis russernes resultater er blot halvt så gode, som de selv siger, kan de meget vel blive de første, der via telepati kan nå mennesker i kredsløb om jorden eller opnå kontakt med mennesker, der er landsat på Månen, erklærede dr. Konecci.

Politiken, den 8. november 1963.

Ole Henningsen.

Fællesrejse til månen

Ought to be translated.

Præsident Kennedys forslag om, at Amerika og Sovjetunionen i fællesskab skal foretage en fredelig erobring af Månen, er mere end en appel til fantasien. Tanken, som blev fremsat under præsidentens store tale til FNs generalforsamling, var et led i en vidtfavnende opfordring til alle nationer om arbejde for afspænding, om at lade ønsket om at »begrave modstanderen« afløse af en fredelig konkurrence mellem de totalitære samfund og demokratierne og lade verden træffe sit valg uden at være udsat for trusler. I dette perspektiv er præsidentens forslag ikke alene en appel til fantasien, men et led i en realistisk politik, som søger samarbejdet og forståelsen fremmet på de områder, hvor en mulighed øjnes.

Samarbejdet på vor egen klode volder vanskeligheder, som må overvindes skridt for skridt. Det er, som om universet i dets uendelighed

har appelleret til de store linier i ledende statsmænd sind. Det er i hvert fald en kendsgerning, at det har vist sig lettere at nå til forståelse vedrørende det ydre rum end at nå til enighed om mere nærliggende forhold. Alle medlemmer af de Forenede Nationer har uden større betænkeligheder givet afkald på territoriale krav på Månen eller andre kloder. De to stormagter, som behersker de tekniske muligheder, har til betryggelse for alle forpligtet sig til ikke at sætte bevæbnede satellitter i kredsløb om Jorden. Rummagterne vil holde hinanden orienteret om deres eksperimenter i det ydre rum, således at alle til enhver tid ved, hvilke fremmedlegemer, der befinder sig hvor, således at nye og ukendte satellitter ikke kan forveksles med fjendtlige raketter. Endelig er man nået så vidt i samarbejdet i verdensrummet, at kommunikations-satellitter principielt skal være til fælles afbenyttelse for rummagterne.

Præsident Kennedys måneforslag tager sigte på at fjerne det prestige og konkurrencemoment, som var knyttet til planerne om først at nå til Månen med et bemannet rumskib. Amerikanerne mener at kunne gennemføre rejsen til Månen og hjem igen, inden vi skriver 1970, men omkostningerne ved forberedelserne er formidable; for det kommende finansår er der til måneprojektet alene afsat et beløb, der svarer til fire femtedele af det samlede danske statsbudget. Hvor meget russerne har afsat til månefarten, lader sig ikke så let efterspore, men både i Sovjetunionen og blandt amerikanske skatteydere har den opfattelse bredt sig, at pengene med fordel kunne anvendes til mere nærliggende formål.

Ingen — undtagen vordende månemænd og raketfabrikanter — vil kunne beklage en udvikling, hvor den økonomisk betonedede fornuft får overtaget. Hvis udviklingen tilmed kan føre til et samarbejde på et område, der hidtil har været genstand for skarp konkurrence, vil en forståelse også have sin politiske betydning. Det, der begyndte som en beskeden, men løfterig aftale om indstilling af visse atomprøvesprængninger, vil have taget et tigerspring ind i grænselandet mellem fantasi og virkelighed.

Præsident Kennedy har i sin tale til FN omhyggeligt understreget, at ethvert skridt, Amerika måtte tage i retning af afspænding, forudsætter rådslagning med Amerikas allierede. Det gælder særligt de problemer, som vil blive diskuteret i fortsættelse af

atomaftalen, både inden for FNs rammer og direkte mellem de interesserede parter. Det vil bero på de kredse, som i atomaftalen så en russisk-amerikansk overenskomst, der ikke var hæmmet af forudgående konsultationer. Tanken om et amerikansk-russisk månesamarbejde kommer ikke på tværs af andres interesser. Hvad der end kommer ud af den i praksis, må selv præsidentens argeste kritikere indrømme, at han har givet FN-debatten en flyvende start.

Ovenstående artikel, som er affødt af præsident Kennedys åbningstale ved FNs generalforsamling, fremgik som ledende artikel i Berlingske Tidendes søndagsudgave den 22. september 1963 — og er her bragt i sin helhed.

Artiklen, som i det væsentligste er en sammenslutning af indholdet i præsidentens tale, åbner for store perspektiver. I relation til UFO-sagen og i særdeleshed til det »tilvænningsprogram«, som for flere år siden blev startet af George Adamski, ligger indholdet af Kennedys åbningstale meget nær hovedlinierne i dette tilvænningsprogram. Det kunne se ud, som om noget er ved at bære frugt — og man spørger uvilkårligt sig selv: »Har rumfolkene en finger med i spillet?« Vi ville sikkert aldrig reelt være i stand til at finde ud af det, men dem, der i TV-aktuelt havde lejlighed til at se og høre et uddrag af den amerikanske præsidents åbnings-tale, ville ikke have kunnet undgå at bemærke den åbenlyse sikkerhed, hvormed præsidenten optrådte. De russiske regeringslederes, måske ikke hjertevarme, men dog alt andet end kølige modtagelse af Kennedys fremstrakte hånd — i forbindelse med de stadig større og større bevillinger til fortsat udforskning af rummet — og ikke mindst afståelse fra »territoriale krav« på andre planeter, samt forbud mod bevæbning af satellitter i rummet, kan godt være et fingerpeg om, at i hvert fald de store regeringsledere i verden ikke er helt dårligt orienterede om de faktiske forhold i rummet og på vore naboplaneter. Er der så småt ved at blive åbnet en dør til en ny, stor fremtid? Ved åbent og nøgternt at følge de store verdenspolitiske begivenheder fremover, kan der måske findes endnu flere brikker, som passer ind i det store puslespil.

A.H.

Ufologi...

Hvor kommer de flyvende tallerkener fra

Ought to be translated

Under et foredrag for en gruppe unge i Antwerpen i Belgien den 30. marts i år, sagde H. C. Petersen følgende om muligheden for at finde ud af, hvor de flyvende tallerkener kommer fra:

De flyvende tallerkeners eksistens er slået fast og benægtes nu kun af ganske få autoriteter, når disse bliver presset til at give en officiel erklæring.

Diskussionen står nu mere om, hvor de kommer fra. Skal vi kigge lidt på, hvad der siges?

Videnskaben tror officielt ikke på, at de kan komme fra vort eget solsystem. Man regner med, at det er fra et fjernt solsystem!

Allingham og Adamski siger, at de kommer fra bl. a. Mars og Venus!

Videnskaben støtter sig primært på spektralanalyser, som har vist, at forholdene på vore naboplaneter er af en sådan beskaffenhed, at liv, som vi kender det, må anses for ikke at kunne eksistere.

Allingham og Adamski støtter sig på personlige oplevelser. Mange videnskabelige målinger og observationer og opdagelser støtter dem.

Men, hvad siger nu almindelig sund fornuft? Lad os prøve at se på det kosmiske billede.

Hvem eller hvad står bag alt skabt? Helt neutralt kan vi sige, at det gør de skabende kosmiske kræfter. De skabende kosmiske kræfter har skabt alt, som overhovedet findes i kosmos altså også alle mælkevejssystemer, solsystemer, planeter og det liv, som findes her på jorden!

Og her lever vi på et støvfnug af en klode og har indtil for nyligt troet, at vi var kosmos navle, de eneste intelligente væsner i altet. Vi ved ikke ret meget, og det vi ved, er stort set videnskabelige formodninger.

Vi må — indtil videnskaben modbeviser det — regne med, at de skabende kosmiske kræfter har skabt og stadig skaber systemer og liv efter samme naturlove. Da disse kræfter har skabt systemer gennem hele kosmos efter de samme love, er der grund

til at antage, at systemerne er ens med de naturlige forskelligheder som „lokale“, forhold medfører. Når systemerne er ens, er det også nærliggende at formode, at planterne er ens. *De er ens på den måde, at de alle er beregnet som hjem for mennesker.*

For tænk Dem den fantastiske tanke, at disse ufejlbarlige skabende kræfter kun skaber liv på én planet, når den skaber utallige systemer med utallige planeter — og det er de samme skabende kræfter og den samme lov, som står bag.

Snarere er der mennesker i alle systemer gennem hele kosmos og generelt sagt på alle planeter i disse systemer.

Vi ved med tilstrækkelig sikkerhed, at de flyvende tallerkener er lavet af metal, og at det er mennesker af kød og blod som bemande dem. Vi ved, at aktiviteten og koncentrationen til tider har været meget stor.

Hvis mennesker fra et nabosolsystem skulle kunne komme her under sådanne forhold, måtte de være meget meget langt fremme i udviklingen og uhyre langt forud for os! Ville de da have ærinde i vor verden? Besøger vi aberne i zoo for at lære eller belære? Og om de havde lyst til at studere os — hvorfor da med i hundredevis af fartøjer på én gang. — Fra et andet solsystem!!! Gennem århundreder!!

I vort solsystem må forholdene være sådan, at mennesket har bredt sig til alle planeter og i samme udviklingsfølge — men forskudt — at sammenligne med klasserne i en skole. Så kan vi let forstå, at de interesserer sig for os, og har gjort det i århundreder.

I det evigt sydende, skabende og arbejdende kosmos må mennesker i alle udviklingstrin arbejde sig gennem evigheden lærende og tjenende.

Mange civilisationer som i forholdet til vort udviklingstrin — som kan sammenlignes med et barns — kunne sammenlignes med en professor, rejser gennem kosmos og har gjort det, siden mennesket blev skabt sammen med kosmos.

De kommer sikkert også hertil i ny og næ, men ikke for at lære fra sig eller for at blive belært — de ses, de rapporteres og de misforstås! Der er mange dimensioner i kosmos — måske 12 — lad os prøve at lære at forstå tredje dimension og nøjes med det lidt endnu — til tider har vi besvær nok med det.

Eftertryk i uddrag forbudt

UFO-observationer over Skandinavien

(Ought to be translated).

Vi modtog 16 rapporter i tidsrummet fra den 23. februar til den 21. april, deraf var de 15 fra 1964, medens 1 var fra 1963. Vi modtog ikke nogle detektorvarslinger i samme tidsrum.

I sidste nummer beskrev vi et objekt, der blev set i Kolding-Fredericia-området d. 16. januar kl. ca. 18,05. Vi har nu modtaget i alt 12 skriftlige samt et par mundtlige rapporter om fænomenet. Det er muligt at få lavet pejlinger på basis af observationerne. Alle rapporter, på nær to, tyder på, at objektet har befundet sig næsten nøjagtigt over Kolding, idet det gik NV-SØ med zenith over Kolding. Dette passer også med en rapport fra Horsens, hvorfra objektet blev set med samme kurs, men ca. 45° over horisonten. De to rapporter, der ikke passer ind i billedet, stammer fra Vorbasse, hvor to observatører, der så objektet sammen, mener at objektets kurs var SV-NØ. Antager man imidlertid, at damerne har taget fejl af kursen, passer også disse rapporter pænt ind i billedet, idet damerne observerede objektet ca. 65° over den østlige horisont. Sammenfatter man altså observationerne, kommer man til det resultat, at det observerede objekt fløj nogenlunde horisontalt med kurs NV-SØ. Kursen bragte det ind over Kolding i en højde af ca. 45—50.000 meter. Da objektet gik ca. 15°/sek. kan man regne ud, at hastigheden har været ca. 50.000 km/t. Dette tal er naturligvis meget unøjagtigt, men det nærmeste vi kan komme det. Observatørerne opgav størrelsen af objektet til fuldmånestørrelse, d.v.s. at det i virkeligheden har haft en diameter på ca. 500 meter, — eller rettere lyset har haft en diameter på 500 meter. Objektet afgav kraftigt lys, så kraftigt at jorden blev oplyst rundt omkring, d.v.s. på en afstand af 50 km fra objektet. Lysets farve varierede fra orange til gult, videre til hvidt og blåhvidt. Objektet havde hale, der tildels bestod af gnister. Hvad var det, som blev observeret? Ja, på basis af ovenstående er der en del, der tyder på et usædvanligt stort meteor. Imidlertid kan man ikke være sikker, og løsningen får vi nok aldrig.

Vi har modtaget en rapport fra Norge fra den 21.

februar. Objektet blev observeret af en del menesker fra Fauske nær Mosjøen, men iflg. „Rana Blad“ blev objektet også set fra Mo. Objektet stod i ca. $3\frac{1}{2}$ time fuldstændig ubevægeligt 17° over horisonten i stik øst. Objektet lyste stærkt gult og var omgivet af en meget stor, regnbuefarvet korona på over- og undersiden. Objektets form var cigarformet, idet den ene ende var skarpt afskåret. Objektets lys var konstant. Størrelsen i udstrakt arm var som en ært. Efter en times observation begyndte farverne langsomt at blive mattere, og tilsidst synede objektet gråt. Klokken 11,03 forsvandt objektet bag et skytag.

Herr EMJ kom den 5. marts kl. 01,40 kørende med sin familie ad hovedvej A 18. Ved Ulvehavevej får man øje på et stort, orangefarvet objekt, ca. 16 cm i udstrakt arm iflg. observatøren. Størrelsesangivelsen er muligvis unøjagtig, idet observatøren mente, at objektet var flere tusinde meter væk. Objektet gled langsomt af sted med kurs. V-SØ. To gange stod det helt stille, men fortsatte derefter ad samme kurs. Sidste gang det holdt stille, kom der en violet hale af lys fra bagenden af objektet. Der var „hvide klatter“ i det violette. Objektets form var nærmest som en napoleonshat. På forreste, nederste del af objektet sås en meget stærktlysende cirkel, ligesom der sås to ens cirkler på den bageste, nederste del. Efter 10 minutters observation, og 10—15 sekunder efter at objektet stod stille for sidste gang, satte objektet pludselig en fantastisk fart på og forsvandt i skyerne over Børkop og Fredericia.

De andre observationer var fra Fåborg, Kolding, Odense, Farum, Fredericia, Lov samt Jordrup.

ej.

Scandinavian UFO-Sightings

During the period February 22nd-April 21st 16 sightings were reported to us. 15 of these were from 1964.

In last issue we mentioned an object observed at January 16th at 6.10 p.m. We have by now received more information, which leads us to the following conclusion: An object, its light having a diameter of approx. 1500 feet came across Jutland and passed a town called Kolding at a height of 150.000 feet at an estimated speed of 30.000 mph. It had a tail consisting partly of sparks. The colour of the

object changed from orange to yellow and to bluish and white before the light was cut off. Kolding and its surroundings was bathed in a red light for a couple of seconds. We guess that object might have been a very big meteorite, but it could be something else.

February 11th: Kolding, Denmark. A circular white light, bigger than a star was seen hovering for a minute before it went NE-S at great speed. Its light was pulsating while hovering. Time: 8.30 p.m.

February 21st: Fauske, Norway. A cigarshaped object the size of a pea at arms length was seen hovering without the slightest movement for $3\frac{1}{2}$ hours. Above and under the object was a huge corona seen. The colour of the object was bright gold but later on it changed to grey. It disappeared in clouds at 1103 a.m. Many witnesses.

March 5th: Fredericia, Denmark. A big orange object, shaped like a „Napoleon-hat“ was seen travelling SE at a slow, constant speed. Two times it stopped and last time a purple-coloured tail appeared. 15 seconds later the object disappeared at tremendous speed behind clouds. Time: 1.40—1.50 a.m. 4 witnesses.

March 5th. Odense, Denmark. A tiny, blue-white circular object less than a foot in diameter was seen for a few seconds. It disintegrated when it hit the ground near the observer and nothing was left. Time: 7.40 p.m.

March 6th: Farum, Denmark. Two tiny object performed maneuvers for 30 seconds in the southern sky, before their lights went off. Time: 11.00 p.m.

March 15th: Kolding, Denmark. A circular white or yellowish object, diameter a bit less than a foot, its thickness $1\frac{1}{2}$ inch was seen tumbling and hopping on a road before a car. It disappeared from the road when the car was quite near. 1 witness. Time: 00.10 a.m.

March 17th: Fredericia, Denmark. An objekt which looked like a big orange moon was seen hovering for some time. Something like a drop fell from the object two times, then the light was cut off and nothing was seen any more. Time: approx. 8.30 p.m.

March 19th: Lov, Denmark. A big red object performed maneuvers in the sky between 700—4000 feet. Its shape was like two saucers put together. Time: 7.30—7.37 p.m.

April 7th: Jordrup, Denmark. An oval shaped object with a corona was seen towards NW moving at the same direction. Colour: Orange. Light: Pulsating. Time: 11.40 p.m. plus 25 minutes. Two witnesses. *ej.*

Himmelfænomen over Atlanten

To piloter på transatlantiske rutefly har uafhængigt af hinanden i dag indberettet til luftfartsmyndighederne i London om et mystisk himmelfænomen, som de så over Atlanterhavet på vej fra New York til London.

Indberetningen går ud på, at en uidentificeret genstand eksploderede i et kæmpemæssigt lysglimt, og at dele fra den sprængte genstand styrtede i havet med en stribe af hvid røg efter sig. Trods ihærdige undersøgelser for at klarlægge fænomenet er der ikke fundet noget, som kan give lys over episoden.

En talsmand for luftfartsstyrelsen har dog erklæret, at der sandsynligvis ikke kan være tale om et fly på grund af den højde, hvori eksplosionen fandt sted. Den samme talsmand antyder mulighed for, at det er en faldende løfteraket fra en russisk jordsatellit, og de to piloters iagttagelser er øjeblikkelig blevet overdraget amerikanske og engelske militære myndigheder til nærmere undersøgelse.

De to fly, der efter planen skulle være de eneste rutefly i området på dette tidspunkt, var et fly på vej til London og et fly på vej til Frankfurt begge fra New York. *Jyllandsposten 20/3 ej.*

Ny forklaring

Vor gode gamle kending „Tunguska-meteor“, hvorom man kan sige, at det sandsynligvis ikke har været et meteor, hvorfor forskellige teorier om dets oprindelse er dukket frem, har nu fået en ny og ganske fantastisk forklaring hæftet på sig. Følgende er et citat fra en af hovedstadsaviserne.

„To russiske videnskabsmænd fremlagde i går en fantastisk teori om, at den enorme eksplosion i et øde skovområde i Tungus i Sibirien den 30. juni 1908 er fremkaldt af fornuftsvæsener fra det ydre rum, som har villet forsøge at komme i kontakt med jorden.

Ved katastrofen, som det ikke er lykkedes videnskaben at give nogen gyldig forklaring på, blev et

5000 kvadratkilometer stort, øde skovområde fuldstændig raseret. Eksplosionen fremkaldte et mægtigt lysglimt, der kunne iagttages flere tusinde kilometer borte.

Videnskaben har siden forsøgt at udkaste alle former for teorier om, hvad der kan have forårsaget katastrofen, lige fra en kæmpekometes voldsomme møde med jorden til gisninger om, at der har været tale om en interplanetarisk atomeksplosion.

Ingen af disse antagelser er imidlertid rigtige, hævder de to videnskabsmænd, astronomerne Genrikh Altov og Valentina Zhuravleva. Der er derimod tale om en slags gigantisk bestråling med en særlig form for radioaktivt lys fremkaldt af fornuftsvæsener placeret i stjernebilledet Svanen.“

Så vil jeg dog anse Shklovskys teori for mere sandsynlig. *ej*

En marsmand er blevet fotograferet ved siden af sin flyvende tallerken i Piove di Sacco tæt ved Padua i provinsen Venedig.

Maleren Mario Salmaso, 21 år, var for 5 dage siden taget på landet ved Piove di Sacco for at fotografere den snedækte natur. Da han standsede op ved et stort træ, hvis grene var dækket af sne, så han til sin bestyrtelse, at et tallerkenlignende objekt, som var omkivet af en lysende »aura«, var landet tæt ved træet, 70 m fra det sted, hvor han stod. Ved siden af objektet var der et menneskelignende væsen, iført en slags overall, der så ud som cellofan. I det øjeblik, marsmanden gik ind i sin flyvende tallerken, steg den til vejrs. Maleren hævder dog, at det lykkedes ham at fotografere marsmanden og hans maskine, i alt 4 billeder, som han forbeholder sig ret til at lade offentliggøre.

(Uddrag af »Maine Libre« fra 11.2.1963).

»Lumières dans la Nuit«

Aage Voss.

*Vi stolte Adams slægter
kun såre lidet mægter,
og meget ved vi ej.*

*Vi efter skygger jage
og mangen kunst opdage
og kommer længer fra vor vej.*

Matthias Claudius

Mystiske objekter på himlen

Af R. Veillith,

Livsvarigt medlem af »La société astronomique de France« (Det franske astronomiske selskab).

Vi har ønsket at bringe denne redegørelse, fordi den indeholder detaljer af betydning for alle grupper af interesserede. Vi stifter bekendtskab med bl. a. følgende områder:

1. En videnskabelig beretn. af fænomenet: Ildkugler.
2. En række interessante observationer.
3. „Videnskabens“ reaktioner.
4. Den materielle verdens konklusioner. *Red.*

Vi påbegynder i dag offentliggørelsen af en række meget interessante observationer, der angår mystiske fænomener på himlen. Lad os med det samme henvende opmærksomheden på, at den eneste dokumentation, vi har holdt os til, er den månedlige bulletin fra Société Astronomique de France, idet vi ved, at dets medlemmer hører til de bedst kvalificerede observatører inden for dette område. De efterfølgende rapporter er næsten helt undervurderet af de mennesker, som ellers interesserer sig for dette brændende spørgsmål. Det er først efter at have gennemgået et meget stort materiale, at vi har kunnet samle denne dokumentation. Vore læsere vil konstatere, at disse mystiske objekter, hvorom der navnlig er bleven talt i de sidste 15 år, er bleven særdeles indgående observeret ved slutningen af forrige århundrede og tilmed af sådanne personer, der var bedst kvalificeret dertil. De beskrevne bevægelsesbaner såvel som observationernes varighed vidner om, at disse objekter ikke kan have tilknytning til noget kendt, og at de undertiden har en intelligensbetonet adfærd. Da det var ubekvemt at gruppere disse usædvanlige objekter inden for en selvstændig ramme, lod man dem falde ind under »ildkugler, lyn og meteorologiske fænomener«. Gennem flere år har Société Astronomique de France dog betragtet disse mystiske tildragelser som noget, der skyldtes mistænkelige objekter. De første rap-

porter omfatter en tid, hvor man ikke kunne påberåbe sig hemmelige forsøg fra noget land, ej heller tilstedeværelsen af objekter bevæget ved menneskelig indgriben, hvad skeptikerne jo netop vil påstå, når det bevises, at det ikke drejer sig om fænomener, der falder ind under astronomi eller meteorologi. Visse undersøgelser og navnlig sådanne, som er foretaget af den franske forsker Aimé Michel, og som har den allerstørste interesse, har bevist, at disse objekter er af ikke-jordisk oprindelse, og at de opfører sig på en intelligensbetonet måde.

Allerede nu er der anledning til at omtale et punkt af særlig betydning, og det er observationens maksimale varighed, når det drejer sig om en ildkugle. Også i denne henseende har det været os magtpåliggende, foruden vor egen opfattelse, at gengive en udtalelse fra en, der var særlig kvalificeret dertil, og i det foreliggende tilfælde har vi henvendt os til Aimé Michel, en af de store franske specialister, for at høre, hvad han mener om spørgsmålet. Hans svar lyder: »En ildkugles *minimal* hastighed er 8 à 10 km/sek., når det er en af de sædvanlige (jfr. M. Rigollet fra det astrofysiske institut i Paris), men med denne hastighed sker nedfaldet i løbet af nogle få sekunder, i det højeste måske inden for et halvt minut. Nu har man imidlertid ret hyppigt observeret langsomme ildkugler, der var synlige i op til 20 minutter. Astronomerne erkender deres tilstedeværelse uden at vide, hvad det drejer sig om, eller hvilken forklaring de skal give. Man har fremsat den hypotese, at disse sidste var ildkugler, der bevægede sig med en sådan hastighed og i en sådan bane, at de kunne være satellitter, men for det første er dette ikke bevist, og for det andet kunne de ikke, på grund af deres ringe størrelse og selv om de var satellitter, være synlige fra Jorden, hvis de er uden for atmosfæren. Og hvis de er inden for atmosfæren, vil de blive bremset og hurtigt falde ned. Efter min mening må en ildkugle, der er synlig i mere end tyve sekunder, betragtes som mistænkelig, navnlig hvis den skifter retning, og hvis observationen varer længere end et minut, må jeg anse ildkuglen som henhørende under de »mystiske objekter på himmelen«, så længe jeg ikke ved bedre.«

Vi ønsker at rette en hjertelig tak til Société Astronomique de France, som venligt har lånt os

en meget fyldig og for vore undersøgelser absolut nødvendig dokumentation.

Société Astronomique de France har sit sæde i Paris, Rue Serpente 28.

Her følger nu de omtalte observationer:

1883: Mærkeligt stjernesud. — M. Rambaud, som er elev på gymnasiet i Grenoble, skriver følgende til os: »Den 23. februar, kl. 7 om aftenen, da jeg betragtede himmelen i nærheden af Orion, d.v.s. i sydlig retning, så jeg, selv om det ikke var årstiden for stjernesud, et lysende punkt komme frem bag CL (= alfa) Orion og glide videre til Sirius efter at have dannet en krog.

Ildkuglen lyste som en stjerne af 4. st. Den fik sin maksimale lysstyrke, som jeg anslår til 3. størrelsesgrad, da den nåede til det punkt, hvor den første gang skiftede retning, derefter sin minimale lysstyrke i det andet drejepunkt hvor den stod stille et øjeblik for så at gå videre med en lysstyrke af 4. størrelse indtil Sirius. Jeg tabte den af syne, da det så ud som om den gled om bag Sirius og blev der«. Denne observation er meget interessant og fortjener omtale.

Til rækken af de langsomme ildkugler, omtalt som »bradytes« af M. Flammariion, slutter følgende observation sig:

Den 23. juli 1884, kl. 9,30 om aftenen, så man i Marseille en stærkt lysende stjerne komme frem i stjernebilledet Vægten, 15° over horisonten. Denne stjerne rangerede med Venus i lysstyrke og bevægede sig i østlig retning, idet den efterlod et ret svagt, men glødende spor. Den bevægede sig parallelt med horisonten og var ca. 2 minutter om at gennemløbe 6 à 7° . (sign.) B. Lihou.

Langsom ildkugle (»bradyte«): Den 22. august 1885 i Saigon, kl. ca. 8,15 om morgenen, har M. Réveillère og M. Guiberteau, marinelojtnant, iagttaget et højst besynderligt meteorologisk fænomen. Med blikket vendt mod syd i retning af Sydkorset, en stjernekonstellation som for den sydlige halvkugle spiller den samme rolle som Nordstjernen for den nordlige halvkugle, observerede disse 2 sagkyndige et prægtigt, stærkt lysende rødt himmellegeme, som var større end planeten Venus, og som var bemærkelsesværdig i sin fremadskridende bevægelse. De to observatører havde ingen instrumenter ved hånden; de så hvorledes meteoret pludselig

kom til syne i syd for derefter at forsvinde i syd-østlig retning. Dets højde over horisonten var fra 15 til 20° . Bevægelsen, som var tydelig horisontal, havde hastighed som en sky, der drives af sted for en moderat vind. I syv à otte minutter gennemløb meteoret en cirkelbue på vel $1/3$ af himmelhvælvingen, og det forsvandt bag et delvist uigennemsigtigt skydække.

Den ene af fænomenets iagttagere, M. Guiberteau, mente at se meteoret foretage kredsbevægelser oven over cirruskyer, medens M. Réveillère havde indtryk af, at skyerne var årsag til, at det udstrålede lys tabte lidt i intensitet, varierende med skylagets tæthed. Hvad dette meteor egentlig var er vanskeligt at afgøre.

1885: Ildkugle eller kuglelyn? — M. Mavrogordato fra Konstantinopel henleder vor opmærksomhed på de følgende to observationer, som er bleven ham meddelt.

1) Den 1. november, kl. 9,30 om aftenen, har man vest for Adrianopel (europæisk Tyrki) set et ovalt objekt, som udstrålede et stærkt lys. Objektet syntes at flyde i luften, og den apparente »skive« var 4 eller 5 gange større end Månens. Det bevægede sig langsomt og oplyste hele lejrpladsen tæt ved Adrianopels banegård med et lys, der var ca. 10 gange kraftigere end en stor gadelygte.

2) Den 2. november ved daggry bevægede et stærkt flammende lysskær sig flere gange rundt om færgekajen i Skutari (asiatisk Tyrki). Farven var først blålig, derefter grønlig, og bevægelsen syntes at foregå i en højde, der varierede mellem 5 og 6 m. Dette lysskær var så blændende, at gaden og husenes indre lå badet i lys. Til sidst faldt meteoret i vandet efter at have været synligt i mere end $1\frac{1}{2}$ minut. Der hørtes ingen larm, da det dykkede ned.

Skal disse to meteoror nu virkelig betragtes som ildkugler? Der er anledning til at tvivle derom, men i alle tilfælde er disse observationer meget interessante. Endvidere har man kl. 8,30 den følgende dags aften, altså den 3. november, i hele departementet Haute-Marne set et mægtigt lysskær, som pludselig oplyste horisonten, og som straks efter slukkedes. I Chaumont hørte man ingen lyd, men i omegnen af Bourbonne har flere personer rapporteret om et voldsomt brag og troet, at det drejede

sig om et almindeligt lyn. Rejsende har fortalt, at en larm, som når tomme waggoner kører over en jernbro, lod sig høre straks efter at fænomenet fandt sted. Også denne gang er der anledning til at spørge, om man har at gøre med en ildkugle eller et voldsomt lynnedslag. Men er det ikke mærkeligt, at man tre dage i træk og på så fjernt fra hinanden liggende steder har observeret lysende fænomener, som ellers kun viser sig sjældent?

M. A. Trécul har givet os følgende dokumentariske oplysning: »Jeg tror i denne henseende, at det er på sin plads at minde om en meddelelse, jeg har givet det franske Akademi i 1881 (Beretninger, Vol. XCII, pag. 775), en meddelelse som angår en omstændighed, der er egnet til at kaste lys over dette vigtige spørgsmål. I alle tilfælde viser mine observationer, at der i tordenskyer kan forekomme en glødende og flydende substans, som på et givet tidspunkt kan falde til jorden, idet den da deler sig i dråber eller småkugler af forskellig størrelse.

Jeg vil ordret gengive min observationsrapport, hvis overskrift lyder som følger: Bemærkelsesværdigt tilfælde af elektrisk uvejr med kuglelyn etc.

»Den 25. august 1880 så jeg under et uvejr med torden og lyn midt på dagen, at der ud fra en mørk sky fremkom et lysende legeme, som var kraftigt strålende, let gulligt, næsten hvidt. Formen var aflang, tilsyneladende mellem 0,35 og 0,40 m i længden og 0,25 i bredden, og de to ender var i kort afstumpet kegleform. Dette legeme var kun synligt nogle få øjeblikke. Da det forsvandt så det ud, som om det trak sig tilbage i skyen, men under denne tilbagetrækning — og det er navnlig dette, der fortjener omtale — afgav det en lille smule af sin substans, der faldt lodret ned som et fast legeme, altså som om det alene var under indflydelse af tyngdeloven. Det efterlod et lysende spor, på randen af hvilket der sås gnister eller snarere rødlig småkugler, som ikke selv udstrålede lys. Den del af sporet, der var lige efter det faldende legeme, var en næsten lige, vertikal linie, medens den øverste del bugtede sig. Det lille faldende legeme deltes under sit styrt og slukkedes snart efter, da det var lige ved at nå den øverste del af husrækkerne, der ville have hindret udsynet. Ved sin afgang fra skyen hørtes der ingen lyd, selv om skyen ikke var langt borte.

Det her nævnte synes mig ganske særlig interessant, da det så ubestrideligt tilkendegiver, at der i skyen fandtes et vejeligt legeme, som absolut ikke blev slynget ud ved en eksplosion af den art, der finder sted i en ildkugle, og som heller ikke var ledsaget af nogen støjende elektrisk udladning«.

1888: — Langsom ildkugle (»bradyte«). Den 24. marts 1888, kl. 8,12 om aftenen (lokal tid), er en usædvanlig langsom ildkugle bleven observeret i Constantine på den nordvestlige himmel. Dens fremadskridende bevægelse, som var meget langsom i begyndelsen, accelererede under den anden halvdel af dens bane. Dette fænomen skyldes sandsynligvis den omstændighed, at meteorets bane har været kurvet i vor atmosfære, og at det under den første halvdel kom frem i retning af observatøren, således at den da gennemløbne distance har set kortere ud end den var. Det lysende, efterladte spor var meget kortere, da meteoret kom til syne, end da det ikke længere kunne ses. Meteoret bevægede sig frem i østlig retning, idet det gennemløb ca. 3° af himmelbuen og forblev synligt i mere end 20 minutter. Denne observationstid er, hvis jeg ikke tager fejl, en af de længste, der er rapporteret. Meteorets størrelse var lig med 1/3 af Månens apparente overflade, og dets lysende spor var ca. 30° i længden. En ejendommelig omstændighed var, at dette spor, der udsendte et blændende lys tæt ved kernen, viste ganske betydelige ændringer i lysstyrken på den sidste halvdel af banen. Her var sporet ikke retlinet, idet det bredte sig ud som en oriflamme (gammelfransk kongebanner. O. a.). Denne ildkugles farve var hvid med et rødtligt skær. Den forsvandt bag Djebel Ouach uden at eksplodere, ligesom der heller ikke hørtes den mindste lyd, så længe observationen varede. Det lysende spor stod længe i atmosfæren og udviskedes til sidst som en let røg. Meteorets bane holdt sig i en højde af 30° over horisonten.

(sign.) Ch. Duprat.

*Aage Voss
fortsættes*

Indendørs »UFO - Fænomen«

Ought to be translated

Deltagerne i SUFOI-kongressen 1963 i Fredericia vil huske det fængslende foredrag, som vor ven, professor Marsel F. Homet, holdt under titlen „Flyvende maskiner i fortids kulturer“.

Professoren har sendt os en højst interessant betretning, som vi gengiver nedenfor:

Sao Paulo, d. 4. april 1964: „For ca. 14 dage siden, kl. 7 om aftenen (lokaltid), altså på et tidspunkt hvor det var begyndt at blive mørkt, sad jeg i mit kontor og skrev på manskine. Jeg havde anbragt mig foran vinduet, som ikke vender ud til kørevejen, og som ikke i noget tilfælde kan modtage lys fra billygter. I øvrigt var de dobbelte gardiner trukket for, således at man hverken kunne se ud eller ind ad vinduet.

Væggen til højre for mig var i en afstand af 1,50 m, og jeg så ikke på den, når jeg arbejdede. Pludselig blev min opmærksomhed rettet mod en gul, let orangefarvet skive, som netop viste sig på denne væg. Den var så stor som en dyb tallerken og gled hurtigt henimod den væg, der var umiddelbart foran mig, dog uden at nå hen til vinduet. Den efterlod et synsindtryk, der ledte tanken hen på de såkaldte „kinesiske skyggespil“, som børn legede med, før biografen var til. Dette efterladte synsindtryk varede en brøkdel af et sekund, og selve skiven forsvandt i vinkelen mellem de to vægge, d.v.s. den til højre og den foran mig, alt uden at der hørtes den mindste lyd.

Jeg har aldrig haft synshallucinationer. Mens jeg arbejdede på skrivemaskinen, så jeg i øvrigt på mit manuskript, som ved sin placering dannede en vinkel på 90° med den væg, hvor den gule skive viste sig. Hvis jeg altså havde haft en hallucination, hvad man vel altid må tage i betragtning som en mulighed, så måtte den have fundet sted i retning af mit synsfelt og ikke i en vinkel på 90° i forhold til dette.

Da jeg ikke er særlig kompetent i UFO-anliggender (selv om jeg i selskab med flere hundrede mennesker har fået talrige skrevne vidnesbyrd, som fik officielt stempel af kaptajnen på S/S San Vicente, hvorfra jeg så et UFO, da skibet befandt sig i det sydlige Atlanterhav), kan jeg ikke tillade mig at fremkomme med

en mening om det ovenfor omtalte, besynderlige fænomen. Det eneste, jeg kan bekræfte, er, at alt det, jeg har nævnt, har fundet sted nøjagtigt, som det er fortalt. Jeg ser gerne at dette offentliggøres, da der måske findes en eller anden, der kan give mig oplysninger om denne mærkelige tildragelse.“

(sign.) Professor Marcel F. Homet.

Centret for franco-brasiliansk, præhistorisk arkæologi.
Louis Marin-Centret.

Oversat: Aage Voss.

Anmærkning:

Vore læsere er uden tvivl klar over, at prof. Homet har set et telemeterskivelignende fænomen, om hvilken vi jo i øjeblikket ikke ved stort mere, end at den er et rekognosceringsmiddel, der kan virke over ret store afstande.

Red.

Det er ikke som man har det, men som man ta'r det.

Ægte eller uægte?

Vi har fra Amalcamed Flying Saucer Clubs of America, hvis leder er Gabriel Green fået tilsendt 7 fotografier i kønne farver. Vi har fået lov at bringe fotografierne i UFO-NYT mod at nævne, at de under eneret er udgivet af ovennævnte organisation.

Teksten som følger billederne siger:

„Billederne er taget af A. A. Villa, Jr, ca. 15 miles syd for Albuquerque, New Mexico, den 16. juni 1963. Hr. Villa anslår rumfartøjet til at være ca. 23 meter i diameter og 6 meter høj. Han siger, at rumfartøjet landede, og at han talte med besætningen, som bestod af fire mænd og fem kvinder. Endvidere, at han har haft kontakt med de samme mennesker ved tidligere lejligheder også efter det tidspunkt, da billederne blev taget. Vi håber at modtage

flere detaljer og fotografier fra hr. Villa, når rummenneskene giver ham tilladelse dertil.“

SUFOI godtager ikke billederne, men de er interessante som studieobjekter — og vi kan ikke bevise, at de er uægte, men døm selv.

Billederne koster \$ 3, og kan bestilles på adressen: 2004 N. Hoover St., Los Angeles 27, Cal. USA.

SUFOI kan, hvis De ønsker det skaffe Dem serien. Men vi må da beregne os 30,00 kr. forudbetalt! Bestilling inden 15 juni. Leveringstid ca. 6 uger.

Filosofi...

Ikke optaget

Ronald Caswell.

309, Carters Mead.

Harlow., Essex.

20.9.63.

Til

redaktøren for *Flying Saucer Review*.

Jeg ser, at De i Deres september-oktober nummer giver udtryk for, at De omsider har tabt tålmodigheden med George Adamski og hans kosmiske filosofi, og De omtaler endog denne filosofi som »tyndt øl« i sammenligning med vore egne filosofers tanker. Nogle få linier før denne erklæring taler De dog om »den smule, vi har læst af kosmisk filosofi«. De taler om tro og videnskab og lader forstå, at det kan være meget godt med tro, men at det er videnskaben, der giver svarene.

Er det videnskabeligt fair at sammenligne omfattende og vidtkendte jordiske filosofier med den såkaldte kosmiske filosofi og på forhånd dømme den sidste, som når alt kommer til alt, nødvendigvis kun kan være skitseret ganske kort af en skribent, som er den første til at indrømme sin begrænsning på det punkt?

Deres hidtidige tilsyneladende »villig til at tro« — uden dog nødvendigvis at acceptere — -indstilling overfor Adamski synes at være nået til et krisepunkt. Har jeg ikke ret? Dette krisepunkt har åbenbart udviklet sig omkring den »cirkulerende« indrømmelse fra Adamski angående en tur til Saturn. De siger, at da der blev lagt pres på ham, for at få ham til at fremkomme med nærmere enkeltheder, svarede han med almindeligheder og kørte frem med kosmisk filosofi i stedet for.

De tilføjer: »... denne påstand var mere, end hans samtidige kunne tage.«

Hr. redaktør, hvad er det nøjagtigt, De ønsker af mr. Adamski? Skal han optræde i sælhennummeret i den treringede cirkus, vi kalder Jorden?

Det var ikke almindeligheder, han kom med, da han fortalte om sit første møde i »Flyvende Tallerkener er landet«. I det mindste synes De, som udgi-

ver at mene, at han havde noget at tilbyde. I »Om-bord i Rumskibe« fremkom han med en temmelig malende beretning om visse hændelser, som imidlertid forekommer »let irriterende«, fordi vore jordiske ego'er bliver foruroligede. I »Flying Saucers Farewell« opsummerer han andre begivenheder og slår bro over svælget mellem visse af hans tidligere erklæringer og de nyere videnskabelige opdagelser.

I alle disse år har han arbejdet uophørligt, til trods for den kraftigste modstand, og som De ved, har han måttet bekæmpe angreb, der af uvidenhed og ondskabsfuldhed blev rettet mod hans beretning såvel som mod hans person, og i disse travle år har han dannet et verdensomfattende program, kaldet »Get Acquainted Program«.

Folk af alle nationer og livsanskuelser har deltaget i dette program. Nogle af disse folk har på grund af noget, man kalder loyalitet, fået ting at vide, som ikke er blevet meddelt den brede offentlighed, ja, end ikke UFO-bladene. Tingene i sig selv er forklaring nok på, hvorfor de ikke er blevet offentliggjort.

De har selv benyttet den samme form for svævende svar, som De nu klager over, når De har haft grund til at tilbageholde kendsgerninger. Også De har til tider anråbt om diskretion, og givet os så meget, at vi lige kunne smage, men ikke blive mætte. Hvad angår at drille os med smagsprøver har også De, såvel som andre »tallerken-autoriteter«, tilbageholdt navne eller kendsgerninger, idet De har fortalt os, at disse ville blive meddelt senere, når omstændighederne tillod det.

Vi har fået en hel del enkeltheder angående denne Saturn-tur og grunden til, at den fandt sted. Der har også været oplysninger til disposition angående andre, lige så imponerende begivenheder, men også de taler selv for, at der er tavshed om dem, i det mindste indtil George Adamski er rede til at tale om dem.

Måske har erfaringen lært ham, at bekendtgørelse ikke altid betaler sig. Eller måske skriver han om dem i sin nye bog. Vil De ikke indrømme, at der måske er en større plan, som Adamski blot er en del af — når alt kommer til alt, må der bestemt være en eller anden hensigt bag de sidste 17 år.

Det har altid forekommet mig mærkeligt, at in-

gen, i det mindste ikke så vidt jeg ved, har gjort bemærkninger om de mangfoldige overensstemmende punkter, der er mellem Georg Adamskis beretninger og det, som den højt respekterede Wilbert B. Smith har fundet ud af.

Wilbert B. Smiths »opdagelse af mennesker andetsteds fra«, som han skitserede i sine artikler, der også blev bragt i september-oktober nummeret, følger linier, der er absolut identiske med Adamskis »filosofi«. De taler både om kosmiske love med hensyn til ikke at gribe ind i det enkelte individs eller en planets uafhængighed. De beretter begge om civilisationer forud for den, vi kender, og de taler begge om en stor Kosmisk Filosofi — »en storslået, kosmisk plan, som går langt ud over den enkelte persons, nations eller civilisations, ja, endog en planets eller et solsystems levetid«.

Angående dette »meget tynde øl«, siger Wilbert B. Smith: »Kan det tænkes, at en så følgerigt og storslået filosofi skulle være et fantasifoster, der er opfundet af en flok vildledte sinker?« Det mener mr. Smith øjensynligt ikke.

George Adamski havde et meget kort møde med Wilbert Smith for nogle år siden. I virkeligheden siger Adamski: »Jeg ved ikke engang, om han ville være i stand til at huske mig. Derfor kan jeg ikke tro, at Wilbert B. Smith skulle have baseret sine konklusioner på »Ombord i Rumskibe«.

I et forord til Wilbert B. Smiths artikel omtales den nu afdøde mr. Smith som en af UFO-logiens mest ærede medlemmer, en højt respekteret mand, og man hylder hans retskaffenhed. Selv Keyhoe var tilstrækkelig imponeret til at skrive udførligt om ham i »Flyvende Tallerkener fra Verdensrummet« og til at acceptere ham som internationalt medlem af NICAP. Jeg tror, Wilbert B. Smith fortjener al denne ros og mere til. Dog har snobberi og »rangtilbedelse« desværre også sneget sig ind i denne internationale opgave, der går ud på at finde ud af sandheden om de flyvende tallerkener. George Adamski, som ikke har en post inden for nogen regering og som ikke kan hæfte nogen titel bagefter sit navn, forbliver næsten et uagtigt ord inden for den del af UFO-verdenen, der hæver mr. Smiths navn til skyerne og kalder ham en af UFO-logiens mest ærede medlemmer.

Dette ærede medlem har mere end nogen anden

bekræftet hvert eneste aspekt af Adamskis beretning. Og jeg mener, at det at hylde den ene og fordomme den anden, er den allerhøjeste form for hykleri.

De siger:

a) »Der kan ikke være noget forkert i at kræve, at den, der påstår at have haft kontakt, besvarer præcise forespørgsler med nøjagtige svar.«

b) »Hvorfor fortælle os om en tur til Saturn med denne »tro det, om I vil«-mine? Hvorfor skulle vi »tro det« på de vilkår?«

c) »Det er en usædvanlig måde at gå i gang med at omvende en person ved først at forhåne hans intelligens. Men det er præcist, hvad der bliver gjort.«

d) »Hvis han kommer til at vente nogen tid på anerkendelse, har han kun sig selv at takke for det. Det vil ikke blot være, fordi hans påstand var for meget for hans samtidige at tage. Men det ville især være, fordi han fremsatte sin påstand på forkert måde.«

Jeg kunne tænke mig at tage disse punkter op til drøftelse.

a) Almindeligt talt kan man godt sige, at Wilbert B. Smith er (var) en, »der påstod at have haft kontakt«. Han påstår, at han har modtaget oplysninger gennem »mellemmænd«, dette blev 100 pct. bevist ved videnskabelige laboratorieeksperimenter. Han påstår, at »disse mennesker udefra udviste stor tålmodighed og forståelse på at overvinde de fordomme og misforståelser, jeg havde tilbragt masser af år med at samle mig...«.

Forlangte De nogen sinde, at han skulle møde præcise forespørgsler med nøjagtige svar? Ikke så vidt jeg ved. De kan måske have trykt hans artikler med den indstilling, at De af den grund ikke nødvendigvis behøvede at acceptere synspunkterne, der var fremsat. Men — præcise forespørgsler?? Eller ville De sige, at når det drejede sig om en mand fra en regering, så ville vi være nødt til at acceptere, at hans »nøjagtige svar« ville komme ind under den klassificerede liste?

Hvorfor reservere Deres præcise forespørgsler for George Adamski?

b) Når George Adamski »fortæller os om en tur til Saturn«, går han naturligvis ud fra, at vi har læst hans foregående bøger om emnet, i hvilke han fortæller en fantastisk historie om møder med rum-

folk og om en opgave, han er blevet bedt om at udføre. Hvis vi forkaster denne historie, så har hans nuværende erklæring ingen væsentlig værdi overhovedet. Hvis vi af vore egne grunde accepterede hans historie, så er den nuværende erklæring blot en fortsættelse af hans opgave, der går ud på at informere os om en videre udvikling, uden at han derfor nødvendigvis har fået lov til at give os adskillig flere detaljer angående en mission, som måske selv endnu ikke er fuldført.

Hvis, på den anden side, vi tilhørte en gruppe, der »bevarede en åben indstilling« overfor George Adamskis historie, så ville der ikke være noget ved slet og ret en erklæring om en tur til Saturn, hvilket er ikke så lidt mere betydningsfuldt og ikke så lidt mindre acceptabel end den foregående del af Adamskis beretning.

Så hvorfor denne pludselige misten tålmodigheden?

Jeg tror ikke, nogen behøver at »godtage« det på nogen betingelser overhovedet. Det forekommer mig, at det er tilbuddet på nøjagtig samme betingelser, som enhver anden del af hans beretning. Enten kan man betragte hans referat som godt — d.v.s. med hensyn til bekræftelse med fotografier, i sammenligning med visse andre kontaktpåstande, senere bekræftede videnskabelige data etc. — eller man kan mene, at hans reportage ikke er god.

c) Dette punkt synes at være særdeles uforståeligt. På hvilken måde »forhåner« Adamski nogens intelligens mere nu, end han altid har gjort eller ikke gjort før? Hans første kontaktoberetning var bestemt den, der »forhånede« intelligensen? Det var bestemt ved denne lejlighed, at intelligensen enten antog eller forkastede muligheden. Og hvis den dengang antog muligheden, hvorfor så ikke antage muligheden af Adamskis Saturn-historie?

Jeg vil antyde, at med hensyn til at »forhåne« nogens intelligens, så er det nøjagtigt, hvad der *ikke* bliver gjort. Han har fortalt sin historie nøgternt før, og det gør han også nu.

Jeg vil mene, at denne utålmodighed ikke passer sig for en mand med en »vilje til at tro«.

d) Hvis Adamski, som nogle tror, følger et bestemt mønster, der er dikteret af begivenheder, der ikke er underlagt hans kontrol, men som er planlagt af intelligenser, der kender den menneskelige

handlemåde og derfor forventer, at visse følgerækker skal »ankomme« — »følgerækker, som ikke må ændres,« som Wilbert B. Smith siger — så vil »anerkendelse« fra dem, der ikke allerede har anerkendt ham, måske slet ikke være særlig betydningsfuld for Adamski for øjeblikket. Derfor er Deres påstand om, at han fremsætter sin erklæring på forkert måde, måske endog temmelig anmasende.

Vi må ikke overse eller undervurdere det program, som Adamski anstiftede for 4—5 år siden. »The Get Acquainted Program« har til trods for titlen, der meget vel kunne fremkalde et ironisk smil hos nogle, haft en stadig stigende succes ud over hele kloden. Det er de mennesker, der følger en bestemt linie, og som prøver på at fremkalde den »følgerække«, som Wilbert B. Smith talter om. Disse og andre mennesker, som kender mere til begivenhederne, som f. eks. Saturn-turen, end hvad der er almindelig kendt.

Måske vi skulle betragte denne sidste Adamski-erklæring som et communiqué til UFO-magasiner.

Der er endnu et punkt, jeg kunne tænke mig at bede Dem forklare nærmere. De siger: »George Adamski har fremsat en almindelig udbredt erklæring om en tur til Saturn, men da man pressede ham for nærmere enkeltheder, svarede han med kosmisk filosofi i stedet.«

Må jeg spørge: »Hvem pressede Adamski for nærmere enkeltheder?« Svaret er øjensynligt, at det var redaktøren for Flying Saucer Review. Måske er der andre.

Lad os nu formode, at Adamski, af taknemlighed måske mod redaktøren, fordi han for nogle år siden gjorde offentligheden opmærksom på ham, giver samme redaktør nogle meget præcise oplysninger angående denne tur til Saturn, men på grund af visse betingelser, der hersker i denne verden, eller visse »følgerækker«, der vil forekomme, beder han redaktøren om ikke at offentliggøre enkelthederne — hvad ville redaktøren da gøre?

Ville redaktøren beholde hele historien for sig selv og på den måde nægte os, sine læsere, kendskab til denne seneste tilføjelse til Adamskis saga?

Eller ville han simpelt hen erklære, at Adamski hævder nu at have været på Saturn, foruden alt det øvrige — men på grund af den kendsgerning, at han, redaktøren, blev bedt om ikke at offentlig-

gøre de nærmere enkeltheder angående denne tur, er han ikke i stand til at sige mere på nuværende tidspunkt?

I så tilfælde ville vi, læserne, enten blive efterladt skummende af raseri over redaktørens vaghed, som vi undertiden har været tidligere, eller vi ville tænke, at redaktøren for at bevare det skær af mystik, der sædvanligvis omgiver en person, der er i besiddelse af oplysninger, har spist os af med almindeligheder — idet han selv tager stilling til, når det passer ham at offentliggøre det.

Derfor kunne det tænkes, at det var for det bedste, at mr. Adamski ville spare redaktøren for det vanskelige valg, om han skulle offentliggøre en lille smule og ellers udtale sig »svævende« — eller han skule lade være med at offentliggøre noget for at bevare sin selvrespekt og derved svigte sin pligt overfor os, sine loyale læsere.

Erbødigt

Ronald Caswell.

(L. C. / A. H.)

Menneskeåndens udvikling III

Underbevidstheden

Ought to be translated.

Foruden den åbenbare dagsbevidsthed er vi i besiddelse af en underbevidsthed, der er en del af os, som ligesom ikke rigtig kommer os ved, men som dog hører sammen med os og er med til at forme vort liv.

Psykologerne kan fortælle dig en mængde om dit underbevidste liv, og vi har en anelse om, at hvis blot vi forstod at sende de rette impulser til underbevidstheden, kunne vi derved lære en mængde om os selv.

I almindelighed er vi ikke i direkte forbindelse med vor underbevidsthed. Et normalt fænomen er det dog at kunne vågne på et hvilket som helst tidspunkt af natten eller morgenen, som man indstiller sit „indre vækkeur“ på. Vi så at sige befaler vor underbevidsthed at vække os på det givne tidspunkt. Da dagsbevidstheden, når vi sover, er sunket tilbage i det inaktive lag af bevidstheden, er det vor altid vågne underbevidsthed, vi aktiverer.

Om dagen arbejder vor underbevidsthed sammen

med dagsbevidstheden på at registrere så meget som muligt af alt det, der sker inde i og uden for individet. Dags- og underbevidstheden er ikke to forskellige ting, som meget kunne tyde på, men begge er dele af den samlede bevidsthed. Dersom underbevidstheden var væsensforskellig fra vor vågne bevidsthed, ville vi ikke være i stand til at nå den gennem dagsbevidstheden, hvilket eksemplet med det „indre vækkeur“ jo viser, vi er.

Ved at leve vågen og bevidst hvert øjeblik, aktiverer vi vor dagsbevidsthed til også at omfatte større og større underbevidste områder, således at vi bliver i stand til at blotlægge et bredere område af det mørke ubevidste og gøre det bevidst. Her står vi ved sjælelivets årsagsverden.

Vor underbevidsthed er altså ikke noget, der ikke kommer os ved. Den er en del af os, såvel som vor vågne bevidsthed er det. Jeg tror ikke, det var Skaberens mening, da han forsynede os med underbevidstheden, at vi — så vidt muligt — skulle ignorere den og ikke vedkende os den, undtagen når vi sover og derfor ikke kan blive fri for den. Vi har tværtimod fået den i vuggegave af akkurat samme årsag, som vi har fået vore andre evner: for at anvende den — bevidst.

Begyndelsen til bevidsthedserkendelse er væren. Begyndelsen til underbevidsthedserkendelse er *bevidst* væren og tænkning. Det gamle ord om, at du *er*, hvad du *tænker*, rummer en sandhed om underbevidstheden. Ved at disciplinere vor tankeverden sender vi andre og sundere impulser mod underbevidstheden end de vage rørelser, der stammer fra en tøylesløs hjerne.

Underbevidstheden kan aktiviseres til at sende direkte skabende evner — såvel intellektuelle som følelsesmæssige — til vor vågne bevidsthed. Modsat går tanker, der rummer nag og utilfredshed, automatisk ind i vor underbevidsthed og virker tilbage som direkte ødelæggere på vort legeme og vor sjæl.

Når vi sover, tager underbevidstheden, der nu ikke er under kontrol af vor vågne bevidsthed, ferie. Den bolttrer sig i længst forglemte oplevelser og blander dem — måske — med ting, der endnu ikke er sket. Alle dine erfaringer har den jo kritikløst raget til sig. Nu blander den dem alle sammen med dine mere eller mindre ubevidste drifter, længsler og ønsker og serverer det for dig om natten i drømme som en for-

virret gang symbolsk biksemad. Den viser os vor angst, vore forsmædelser, vor sorg og glæde i forvrænget skikkelse. Den opfører sig — kort sagt — som et uartigt barn, der går på afveje.

Psykologerne forsøger fortvivlet at udrede en fornuftig forklaring af dette symbolske kaos — og er efterhånden blevet meget dygtige til det — men en underbevidsthed, der ikke blot erindrer, men også udmærket kan gengive alt, hvad der er hændt os, burde have noget fornuftigere at tage sig til, mens vi sover, end ustandselig at bringe os i de mest forvirrende og sindssvage situationer. —

Ganske få drømme — klardrømmene — adskiller sig skarpt fra de symbolske drømme og viser, at nogle mennesker evner at se ting i drømme, der hænder langt borte eller har hændt i en fjern fortid eller vil hænde i fremtiden. Den slags drømme er langt mere almindelige, end man tror, og de viser, at vor underbevidsthed er i stand til at arbejde fornuftigt — måske under påvirkning, ikke blot fra dagsbevidstheden, men også fra vor højere bevidsthed — *overbevidstheden*, som jeg senere skal vende tilbage til. — Ingen kan forklare drømmenes mekanik. Men det, der sker, foregår i nogen grad, om ikke helt, uden for tid og rum, hvilket viser, at vor natur måske ikke er helt så tredimensionel, som vi selv mener.

Dersom vi sætter vor underbevidsthed til at arbejde med et problem, mens vi sover, har vi ofte løsningen på det i samme stund, vi vågner. Dette viser os, at det underbevidste udmærket kan arbejde rationelt, også mens vi sover og det derfor er uden for vor kontrol. Akkurat det samme kan gøres i dagens løb, hvis vi tænker problemet igennem og derefter formår at slippe det helt. — Mange videnskabsmænd, der tumler med svære opgaver, har lært sig at arbejde på netop denne måde.

Bevidstheden forekommer os virkelig og livsnær. Underbevidstheden derimod er noget, der kogler i sære, skyggeagtige verdener, som vi ikke har ret meget kendskab til, fordi de normalt undviger os og ikke lader sig gribe. Hvis vi fortæber os i drømme-symbolerne, kan vi let forveksle faktorerne, således, at vi standser ved dem i stedet for at forsøge at finde frem til — ikke hvad symbolerne betyder, for det kan vi roligt overlade til psykologerne — men *hvordan* de bliver skabt, og *hvad* der skaber dem.

Det underbevidste rummer en stor del af vor sam-

lede bevidsthed. Vi kan forsøge at lære noget om os selv ved at granske det underbevidste, men det er en kendsgerning, at jo mere, du lærer at åbne din vågne bevidsthed udadtil mod omverdenen, des mere vil din underbevidste verden åbne sig for dig, så du i stedet for flygtige skygger opdager en hel ny verden, som er dig og som strækker sig helt over i det tredje og mest vigtige lag af din samlede bevidsthed: din overbevidsthed.

Her standser de allerfleste psykologer, for hvad der viser sig at ligge bag alt det bevidste og ubevidste unddrager sig al forskning. Her ophører det psykologiske verdensbillede — her standser al erfaring og al viden, og her ophører vore tre kendte dimensioner, og vi aner noget så umådeligt, at vi ikke finder ord for det.

Psykologien er et tilsyneladende vanskabt barn af tidens videnskabelige forskning, fordi den drejer sig om menneskets sjæleliv, som i sit væsen er irrationelt. Vi ved da også, at der gang på gang viser sig ting, som psykologien ikke kan eller tør give en forklaring på, fordi en mulig forklaring ville blive alt andet end videnskabelig. Det er derfor de forskere, som mere eller mindre modvilligt har taget springet over i parapsykologien, man mest bør have opmærksomheden henvendt på for øjeblikket.

— — —

Udbredt for vore øjne ligger hele den samlede menneskeverden, hvor hvert enkelt individ udgør en bevidsthedsverden, — og i samme grad, som vi lærer vor egen bevidsthedsverden at kende, i samme grad vokser kendskabet til andre bevidsthedsverdener i kosmos.

Og atter spiser mennesket af kundskabens træ på godt og ondt. Efterhånden som de videnskabelige erkendelser vokser og udvider sig, vokser faren for klodemennesket, — og vi ihukommer Herrens ord: „Fordi du gjorde det, må du dø“.

Og jo bedre, vi lærer den menneskelige bevidsthedsverden at kende, des mere får vi øjnene op for den fare, det indebærer at forstå, at vi er under en stadig påvirkning fra hinanden ... fra alle mennesker på Jorden og i universet.

Enhver opdagelse rummer i sig en positiv og en negativ side — og kendskab til vor egen bevidsthedsverden gemmer i sig en strålende fremtid for Jordens mennesker, eller en fremtid, hvori vi vakler rundt i

det dybeste mentale mørke og ikke mere formår at kende forskel på godt og ondt, alt efter, hvorledes vi benytter vor nyerhvervede viden og kendskab til os selv som *bevidstheder i funktion*.

Vi må forstå, at selv om vi er enere, er vi en del af et hele, hvis samlede bevidsthedssum vi skal være med til at bygge op på et højere plan — ikke blot lade os lede og påvirke af. — Det er derfor vigtigt for hvert menneske, at det gennem selverkendelse og et udvidet bevidsthedsfelt finder sin egen plads i kosmos og bliver klar over sin bestemmelse.

Hvorledes skal vi nå til dette? Svaret er: gennem vor højere bevidsthed — vor overbevidsthed, som er i konstant og direkte forbindelse med det guddommelige.

fortsættes

Tidernes hemmeligheder

„Den mest smarte mand i verden“, skrev dr. Frank Crane i en artikel i Liberty „Er manden indeni“.

Med manden indeni mener jeg den anden mand indeni hver af os, som gør de fleste af de ting, som vi selv tager æren for.

De kan omtale ham som naturen eller det underbevidste selv eller tænke på ham som en kraft eller en naturlov eller, hvis de er religiøs, kan De bruge udtrykket Gud.

Robert Coliers.

Brev til en ven

Hvad forbinder vi med det at være UFOLOG? Forstår vi de tanker, som ligger gemt i alle beretningerne og i den filosofi, der er groet op omkring forskningen af de flyvende objekter. — Jo, det gør vi nok, for der er mange sider af samme sag, mange måder at erkende på. Som der altid har været det, hvor mennesket har tyet til abstrakt tænkning. Men det kunne være morsomt at stille enkle betragtninger over det at være ufolog.

Mens det i vort samfund næsten forventes, og er tegn på stor dygtighed, at kunne skubbe sig frem på rangstigen — helst til øverste top uden hensyn til hvem der rammes af den spidse albue — er det i ufologien helt andre ting, der lægges vægt på. Vi lærer om, at vi skal tage hensyn til vore medmennesker, og vi lærer om, at det ikke er arbejdets art, men men-

neskets eget værd, der er gældende. Vore begreber bliver forrykket væsentligt. Der kan ske noget, som gør, at vi må gå imod strømmen. Det er svært, og vi er da også fornuftige nok til at indgå kompromis med vor samvittighed. For vi skal leve i vor verden, og ikke i drømmenes rige.

Kunsten er at forene vore omgivelser med vore tanker, og de ønsker vi har. Det er tankerne som bygger vore handlinger. Derfor er det vore tanker, som skal lægge grunden til en realisation af vore drømme om en bedre tilværelse. Det vil være én selv, man først må forandre, derved bliver omgivelserne tilsvarende ideelle. Harmoni formes indefra, breder sig ud til andre mennesker og ting, en aktion der skaber. Vi vil ikke kunne forandre noget, uden dette er vejen.

Når man ser alvorligt på ufologien, viser det sig, at der er mere i dette, end troen på mennesker på andre kloder, og at disse besøger og undersøger vor planet. Der kommer noget dybere ind i vor tilværelse — en etik, der i fremtiden vil skabe en lykkeligere livsform for menneskeheden på Jorden. Ufologer er mennesker i udvikling — som mange andre er det — men det er ofte selve observationerne af objekterne der giver stof til eftertanke, og kalder noget frem i vore sind. Mennesket er ikke et isoleret tilfælde på Jorden, men der er mange med os i universet, i udvikling indenfor den guddommelige plan.

Vort verdensbillede er udvidet. Vi synes, det er, som om vi fatter en lille flig af Skaberens storhed. Mennesket er blevet mindre — Skaberens større. Videnskaben viser os en del af storheden, en anelse om livets mangfoldighed. Når man tænker på dette århundredes begyndelse, hvor det himmelstormende menneske mente omtrent alle livsgåder var løst, maner det os til forsigtighed. For der vil altid komme et nyt hjørne, som skal rundes. Vide perspektiver åbner sig — livet er evigt, og det kan nok give én svimlende tanker. Og glæde ved at være, i al beskedenhed: ufolog.

etika

Brevkassen

Materialerne til denne artikelserie er på grund af eksamenstravlheden *ikke* nået frem i tide. Vi håber at have et bidrag klar til næste nummer.

Telepati

Ought to be translated

*Under et foredrag i Antwerpen i Belgien den
31. marts i år sagde H. C. Petersen følgende
om telepatien:*

De fleste mennsker tror at vide, at telepati er noget mystisk — noget som hører hjemme i spiritisternes lejr. Intet kunne være mere fejlagtigt!

Spiritister og andre, som ønsker mysticisme frem for klarhed, kender ikke telepatien — det kan bevises!

Hvad er telepati? Tankeoverføring, clairvoyance, clairaudience eller lignende? Nej, overhovedet ikke — det påstås, men det er, fordi man ikke ved, hvad man taler om.

Telepati er det kosmiske meddelelsesmiddel til og mellem alt skabt. Telepatien udspringer i de skabende kosmiske kræfter og går derfor ligeligt til os gennem alt skabt. Telepatien gør, at mennesker og planter kan „tale“ sammen, mennesker og dyr kan „tale“ sammen, planter og dyr kan „tale“ sammen o.s.v.

Telepatien er det kosmiske sprog, som når det drejer sig om forbindelsen kosmos—mennesker, af „overjeget“ bliver oversat til intuitive indtryk.

Telepati er indre vished — intuitiv tilskyndelse — forudelse m. m., men ALDRIG tale, ALDRIG billeder!

Derfor kender „mystikerne“ ikke telepatien, for den som kender telepatien har svar på det, som er grundlaget for mystikernes virke — mysticismen!

Skal vi kigge på dyrene? Musen i naturen ved, hvordan en tilstundende vinter vil arte sig. Prøv at grave ned til et musebo i oktober. Hvis boet er fyldt, får vi en hård vinter, er det halv fyldt, får vi en mildere vinter. Hvorfor!

Ja, hvem „laver“ vinteren? Det gør de skabende kosmiske kræfter! De samme kræfter som „lavede“ musen, og de samme kræfter som er far til telepatien. Musen mestrer telepatien og kosmos som „laver“ vinteren fortæller musen, hvor hård den vil blive!

Hunde, katte, mus og rotter forlader områder, hvor en naturkatastrofe vil finde sted — normalt en tre-fire dage før katastrofen bliver udslettende! Kosmos „laver“ naturkatastrofen, og det meddeles til alt skabt, som så selv kan reagere eller lade være. Dy-

rene reagerer og overlever, menneskene reagerer ikke og må lide derfor.

Mennesket som masse har mistet evnen til at oversætte det kosmiske sprog — den er pantsat for materielle goder.

„Men hvordan kan jeg vide, om jeg har de evner?“ kunne De passende spørge. Alle har disse evner nedlagt i sig, og der findes intet menneske, som ikke kunne lære at samarbejde med de skabende kosmiske kræfter — tale det kosmiske sprog — kende telepatien.

Den vigtigste parole er, kend Dem selv og erkend loven om årsag og virkning! Erkend de altbeherkende kosmiske kræfter, som står bag ALT — som gennemsyrrer ALT. Erkend Deres lidenhed, erkend en planets lidenhed, erkend et solsystems lidenhed, erkend en galakses lidenhed, erkend et univers' lidenhed (12 systemer) og vend Dem om og se tilbage på Dem selv. De er ikke ret stor — og at De råber op gør Dem ikke større — for det udelukker oversættelsen af telepatien til 100 % vished om, hvad kosmos fortæller Dem.

Læs endnu en gang „TELEPATI“, „KOSMISK FILOSOFI“ og „OMBORD I RUMSKIBENE“!

Bemærk Adamskis beskrivelse af „TELEPATISK PÅVIRKNING“, hvilket i virkeligheden blot er kendetegnet for, at ens inderste er i færd med at oversætte de modtagne indtryk! Efter oversættelsen følger visheden og derefter FRED.

Tag telepatien op igen — den nye tidsalders mennesker kan ikke leve uden at mestre telepatien til en vis grad.

Bemærk som en interessant detalje, at videnskaben i mange faser NU underviser i telepati. Selvfølgelig, for gennem telepatien vil ALT, som tilhører vort udviklingsstrin, hverdagen, nuet blive givet os af de skabende kosmiske kræfter — også kaldet den første årsag — også kaldet GUD.

Lad blot dummeper le — lad blot mystikerne stå i blæk til halsen! Sandheden er altid til stede — hvert eneste brøkdelt af et sekund — overalt i det uendelige kosmos på samme tid — og ethvert individ har lov og ret til at forstå sandheden og leve som bestemt eller til at være „døv“ og modtage årsagslovens gave: uvidenhed, mørke, angst og stilstand! ...

Der er mange faser i telepatien — den her frem-

førte tanke er blot et udgangspunkt — men det eneste, som giver den sande retning, og mulighed for at forstå, hvad sand telepati er.

Eftertryk i uddrag forbudt.

NOTITS

Er der nogen ufologer, der efter studie af Adamskis Telepati med dertil daglige opnotering af tanker — og følgende registrering af de personlige, henholdsvis universelle tanker, vil udtale sig om resultatet af dette?

A. C. Rasmussen, Gilleleje.

Videnskabsmænd prøver at opsende tanker i kredsløb

Washington (UPI) — En embedsmand, der er tilknyttet det amerikanske rum-program, har i denne uge rapporteret, at videnskabsmænd — både i Sovjet og i Vesten — studerer muligheden af at anvende noget i retning af telepati til at oprette „direkte kommunikation fra hjerne til hjerne“ mellem mennesker på Jorden og f. eks. astronauter på Månen.

Emnet „overførsel af oplysninger“ uden påviselige fysiske hjælpemidler blev berørt i en forelæsning af dr. Eugene B. Konecci ved et møde i den *Internationale Astronautiske Føderation* i Paris i torsdags.

Konecci er direktør for bioteknologi og udforskning af mennesket i afdelingen for avanceret forskning og teknologi hos *National Aeronautics and Space Administration (NASA)*. Han er ligeledes formand for IAF's bio-astronautiske komité.

Ingen projekter i gang

USA's regering har ingen projekter i gang for videnskabeligt at undersøge realiteten af „overførsel af oplysninger“, — et felt, der omfatter så forskellige ting som levitation, clairvoyance, telepati og extra-sensoryisk erkendelse.

Men ifølge, hvad der rapporteres, udtalte Konecci, at sovjetiske videnskabsmænd prøver at komme på sporet af „biologisk radio-kommunikation“, — og endda giver denne forskning fortrinsstilling i forbin-

delse med det russiske program for bemandet rumflyvning.

Konecci sagde intet nedsættende om værdien af sådanne studier. Han kaldte spørgsmålet om direkte overførsel af oplysninger fra hjerne til hjerne „et højest interessant problem inden for moderne videnskab.“ Han sagde, at hovedvanskeligheden er at finde en måde at angribe problemet videnskabeligt på i laboratoriet.

Russerne, udtalte han, havde oprettet i det mindste otte forskningscentre, der skulle finde frem til praktiske anvendelsesmuligheder for telepati, eller hvad det er.

Tanker i kredsløb

„Hvis resultaterne af de gennemførte eksperimenter er bare halvt så gode, som russerne påstår“, sagde Konecci til IAF, „så bliver de muligvis de første til at sende en menneskelig tanke i kredsløb eller opnå hjerne-til-hjerne kommunikation med mennesker på Månen.“

Blandt dem, der i USA studerer det, som russerne kalder „tankeoverføring over store afstande“, er dr. Andrija Puharich, en neurofysiolog, der samtidig er lægevidenskabelig leder af Intellectron Corporation i New York.

Han har skrevet en bog, „Hinsides Telepati“, om dette emne. Han har antydnet, at en vis funktion i binyrerne har noget at gøre med en persons evne til at udsende eller modtage tanker fra et andet menneske.

Nogle betragtninger over denne og andre kloders beboere

(Dansk stil—frit emne—skrevet af en af SUFOI's unge.)

Ought to be translated

Det danske folk har i dag skabt et virkelig demokratisk samfund med ytringsfrihed, trykkefrihed og mange andre fordele, som gør, at vi roser os af at leve i et frit land. Alt dette er naturligvis meget godt; men hvor mange danskere indser, at en ting som trykkefrihed kræver en kritisk sans hos den, der læser det trykte? Er det ikke sådan, at de fleste

mennesker blindt stoler på, hvad deres avis fortæller dem? — Og hvad vigtigere er: Stort set tror folk, at de ved at læse den daglige avis får hovedindblikket i alt, hvad der sker på denne jord — og de tænker ikke over, at offentligheden eventuelt kunne tilbageholde ting, som den ikke vil have ud blandt befolkningen.

Jeg vil nu fortælle om en af de ting, som pressen i hvert fald i de senere år har søgt at tilbageholde, nemlig kendsgemningerne om „de flyvende tallerkener“, eller bedre: UFOerne (de Uidentificerede Flyvende Objekter).

Betegnelsen „flyvende tallerken“ er opstået ganske naturligt, da de omtalte objekter stort set ligner tallerkener, men var denne betegnelse ikke fremkommet, ville sagen lige fra starten have stået i et helt andet lys, idet vittighedstegnere og andre sikkert ville have fundet mindre inspiration i ordet „objekt“ eller slet og ret: „rumskib“. Men trods uvidendes større eller mindre trækken på smilebåndet er det lykkedes at starte en verdensomspændende organisation til udforskning og forståelse af UFO-spørgsmålet, og i løbet af ca. 15 år er der dannet organisationer i praktisk talt alle lande; i Holland og Brasilien er eksistensen af sådanne rumskibe fra fremmede planeter endog offentligt anerkendt, og i disse lande indgår UFO-sagen som undervisning i skolerne!

Men vi danskere, der er så uheldigt stillede, at vi selv må gøre en indsats for at få noget at vide om UFO-sagen, må da spørge:

„Hvor kommer disse rumskibe fra, og hvad er der inden i dem?“ — Dette og andre spørgsmål vil jeg nu søge at bevare, ved simpelt hen at fortælle kendsgemningerne om disse tallerkener, uagtet det naturligvis vil lyde mærkeligt, første gang man hører det.

De omtalte rumskibe kommer alle fra planeter i vort solsystem, dog hovedsageligt fra vore naboplaneter, Venus og Mars. Af de over 50.000 observationsrapporter, der er indkommet siden 1948, er de fleste blot observationer af flyvende objekter, hvis enorme hastigheder og helt forbløffende manøvre dygtighed (bratte stop i luften — vinkelrette drej med usandsynlige hastigheder) i øvrigt adskiller dem fra nogen jordisk genstand. I et mindre antal tilfælde er rumskibene landet, og ved enkelte lejligheder er folk fra jorden blevet kontaktet og har talt med rumfolkene, som i det ydre er mennesker lige-som os. Blandt andre har verdensorganisationens le-

der, den amerikanske professor i astronomi², George Adamski, flere gange været oppe i en tallerken. Ved en sådan lejlighed er han blevet ført op til et stort, cigarformet „moderskib“, som kan indeholde adskillige tallerkener, og han har da taget fotografier både af moderskibet og af andre tallerkener, som var på vej ind i eller ud af moderskibet. Foruden Adamskis billeder foreligger der en mængde andre fotografier, både af tallerkener i luften og af landede objekter; og alle disse billeder har gennemgået en teknisk undersøgelse af udenforstående fototeknikere, hvorefter deres korrekthed skal være bevist.

Det primære spørgsmål må naturligvis være: Hvorfor besøger rumfolkene vores planet, og hvad er hele meningen med denne kontakt? — Jeg vil i det følgende hovedsagelig tale om venusboerne, da de fleste kontakter er foregået med dem, og da vi følgelig ved mest om dem.

Venusianerne er nået længere i udviklingen end denne klodes beboere, både i teknisk og menneskelig henseende. De har været igennem et krigsstadium som jordens, men har langt hurtigere end os indset det tåbelige i al krigsførelse. De lever nu i et samfund, hvor ikke magt og landegrænser, trusler og traktater er det afgørende, men hvor broderskabet og menneskekærligheden regerer og er en selvfølge; det er derfor overflødigt med noget pengesystem, ligesom det har vist sig, at man i et sådant samfund kun behøver ca. 20 procent af den administration, vi har her på jorden.

Selve den åndelige udvikling på Venus er altså langt større end på jorden, hvor den kortsynede egoisme er herskende og sætter vor menneskelige udvikling i stå. På Venus har man indset, at næstekærlighed kommer alle til gode — også en selv, — det er simpelt hen en menneskelig naturlov, en del af Den kosmiske Filosofi.

Alle disse tanker er imidlertid ikke fremmede for jordmenneskene; det ligger i alle mennesker, at sådan må det være, sådan skal det være, men det er blot sjældent, at det kommer „op til overfladen“. Den jordiske filosofi og de jordiske religioner afspejler altså sammen en del af „det rigtige“ for mennesker — en del af „Den kosmiske Lov“. — Men for jordmenneskene virker disse tanker blot som idealer, som noget, der skal tilbedes, og kun meget sjældent bliver de efterlevet — bliver en del af menneskene selv.

Og derfor er Jorden en ufredens planet; vi famler os frem gennem mørket som tåbelige egoister og slår hinanden ihjel på grund af kortsynet magtbegær og sindssyg patriotisme. — Og midt i elendigheden søger vi efter noget bedre — men i stedet for at se fremad søger vi som blinde romantikere tilbage i vores egen historie i håb om at finde et lyspunkt dér. Men hvad hjælper det at lede dér, hvor man allerede har været? — Vi må og skal indse, at fremad er den eneste vej frem!! i fremtiden behøver man ikke at søge efter idealtilstande — man kan selv frembringe dem! Hvis blot man tror på, at det vil lykkes, og hvis man virkelig vil gøre en indsats for at skabe en bedre fremtid — så kan det ikke andet end lykkes! Den nylig undertegnede atomstoptraktat betragter vi som et stort skridt i vor udvikling — og det er den for så vidt også, som sagerne står; men det er bare sørgeligt, at man i stedet for at tro på hinanden og på et samarbejde, klammer sig til en tilfældig lap papir, som overhovedet ikke udelukker muligheden af den uoverskuelige katastrofe: Atomkrisen.

Det er i denne akutte situation, hvor vi truer med at ødelægge hinanden, at rumfolkene er kommet for at vise os vejen; vi har nemlig nu vovet os så langt ud, at vi med vore bomber er i stand til at sprænge vor klode i luften, hvilket ville få katastrofale følger — også for andre planeter, idet hele vort solsystem ville komme ud af ligevægt. Hidtil (indtil 1947) har rumfolkene ikke blandet sig i vore forhold, simpelt hen fordi vi er et folk i udvikling og derfor selv skulle være i stand til at bringe os ud af de konflikter, vi skaber, for til sidst at finde frem til den rette levemåde. Men da vi nu i flere tusind år har stået på næsten samme åndelige plan, mens vor teknik har haft en rivende udvikling, er der chancer for, at vi misbruger vor tekniske kunnen og udsletter os selv — og muligvis andre kloders beboere, — og det er dette, rumfolkene vil forhindre. — Allerede flere gange har de ved hjælp af deres usendige på jorden (adskillige „jordboere“ er i virkeligheden folk fra Venus, og de besidder ofte store stillinger her!) afværget truende situationer (hvad blev der af Cuba-krisen??), som uden deres hjælp kunne have fået katastrofale følger.

Alle disse kendsgerninger om grunden til de flyvende tallerkeners tilstedeværelse er på det sidste ved at sive mere og mere ud blandt befolkningen, og for-

håbentlig vil det ikke vare længe, inden sagen bliver offentligt anerkendt over hele jorden.

— Og lad mig da slutte med at udtrykke håbet om, at vi med rumfolkenes hjælp vil bringe jorden ud af den nuværende krise, så vi derefter selv kan skabe et samfund, hvor broderskabet og menneskekærligheden er herskende.

Helge Nørrung

*) Adamski er ikke professor!

En tale af Wilbert B. Smith

Afdøde Wilbert B. Smith var utvivlsomt en af de mest ansete forskere på området Flyvende tallerkener. Hans videnskabelige og tekniske forudsætninger samt hans ansvarsfulde stilling i den kanadiske regering gjorde ham særdeles kvalificeret til at undersøge fænomenet fra alle synsvinkler. Hans meninger og konklusioner må respekteres af alle oprigtige forskere. Følgende er en del af en tale, optaget på bånd, holdt af herr Smith den 31. marts 1958 i Ottawa, Canada.

I over 2 år har jeg været aktivt beskæftiget med undersøgelsen af den gruppe fænomener, der er kendt som Flyvende Tallerkener. I denne periode har jeg læst størstedelen af den forhåndenværende litteratur om dette emne, interviewet en mængde mennesker, der har set usædvanlige ting på himmelen, undersøgt mange billeder og fysiske objekter, foretaget observationer med videnskabelige instrumenter samt har haft en række forbindelser med skabninger der hævdede ikke at være jordiske.

Jeg påbegyndte undersøgelserne af nysgerrighed og var meget skeptisk, idet jeg regnede med, at fænomenet måtte have menneskabte eller naturlige årsager. — Jeg er 48 år, elektroingenør, har en ansvarsfuld post i den canadiske regering, ejer et halvt dusin patenter, er forfatter af adskillige tekniske tidsskrifter og har i det hele taget en baggrund af teknisk arbejde og viden, der gør mig nogenlunde kompetent til at studere og rapportere fænomener af videnskabelig natur.

Jeg har så vidt muligt prøvet at benytte konventionelle- og standard-metoder og -udstyr samt anlagt alle tænkelige synspunkter, før jeg drog slutninger. Jeg har med andre ord brugt samme fremgangsmåder, som jeg ville have benyttet ved studiet af mere

prosaiske emner, som f. eks. udbredelse af radio-bølger.

Arbejdets første fase bestod i at læse al tilgængelig litteratur, samle det størst mulige observaionsmateriale og i det hele taget at få et så godt indblik i problemet som muligt. Den anden fase omfattede teoretisk- og laboratoriearbejde, det at finde huller i vor teknologi og anlægge anvendelige grundsynspunkter. Den tredje fase bestod i at forfølge de mange, varierende fingerpeg, som udvikledes af de to første faser.

Det er ikke min agt at dvæle ved arbejdets første fase, da mine erfaringer var nøjagtig magen til andre forskeres, som har stillet omfattende rapporter om deres opdagelser til rådighed. Jeg vil heller ikke opholde mig ved de mange døde punkter, der i begyndelsen så ud til at være positive, men svandt ind ved nærmere undersøgelser. Ej heller kan jeg være så specifik, som jeg gerne ville med henhold til det materiale, som blev betroet mig. Endvidere er det ikke min hensigt at prøve at omvende nogen til min tænke måde, men blot at meddele, hvad jeg tror, og hvorfor jeg tror det.

La os se på nogle kendsgerninger. For det første har i hundredvis af normale, ærlige mennesker på himmelen iagttaget lys, der ikke opførte sig som lys, man sædvanligvis ser på himmelen. For det andet har hundreder af normale, ærlige mennesker set ting på himmelen, der viste sig som faste, virkelige objekter, man ikke tidligere har set magen til på himmelen.

For det tredje har hundreder af mennesker set objekter i jordens atmosfære på så nært hold, at de kunne fastslå, hvad disse objekter IKKE var, selv om objekterne ikke kunne identificeres. For det fjerde kan bemærkes, at beskrivelser af disse objekter fra observatører — under omstændigheder, der faktisk udelukker aftalt spil — passer sammen og harmonerer med data, modtaget fra andre kilder.

Det ville stride mod sand fornuft at antage, at hundreder af almindelige, normale mennesker pludselig skulle blive løgnere, narer, neurotikere eller på anden måde inkompetente iagttagere, når det drejer sig om folk, hvis ord vi ville stole på, hvis de f. eks. udtalte sig som vidner ved en automobilulykke.

Jeg har interviewet mange af disse mennesker selv, og jeg er overbevist om, at det er fornuftige, ærlige

folk, der rapporterer efter deres bedste overbevisning. Muligvis kan nogle af disse observatører være mindre gode end andre med større erfaring, men jeg er overbevist om, at alle har givet en oprigtig skildring af, hvad de har set.

Det er flere facts. For det første har der været flere „sammenstød“ med disse objekter, og i mindst et tilfælde mistede en pilot livet som følge heraf. Kaptajn Mantell blev rapporteret dræbt, da han jagede en flyvende tallerken den 7. januar 1947. For det andet har folk, som har været i nærheden af disse objekter, beskrevet fysiske fornemmelser, som er mildest talt usædvanlige, men stemmer overens med, hvad man ved om den teknologi, hvorunder de opererer.

Så vidt man har kunnet rekonstruere ulykkestilfældet, forfulgte Mantell et UFO og kom så tæt på det, at han faktisk var i dets operationsfelt. Hans flyvemaskine faldt da fra hinanden og blev spredt over et stort område. Mantells lig blev, da man fandt det, ikke fremvist, ikke engang til nærmeste slægtninge. Mange folk, der har været i nærheden af disse objekter, har udtalt sig om den ulidelige hede, der syntes at gennemtrænge feltet rundt omkring. Endvidere gjorde tyngdekraften det tilsyneladende nødvendigt at læne sig bort fra objektet for at kunne holde balancen.

Skønt disse kendsgerninger synes ret utrolige, har man ikke desto mindre gode optegnelser, der støtter enhver af disse begivenheder. Teknologien, som vi har fået et glimt af — navnlig hvad angår de tre grundfelter, det elektriske, det magnetiske og det „tempiske“ (tempic field) tyder på en virkelig rigtig forklaring på dette fænomen.

I Mantells tilfælde reducerede det ændrede felt i nærheden af flyet de bindende kræfter i flyets struktur til en værdi, der var under værdien af den påvirkning, flyet var beregnet til. — Derfor faldt den fra hinanden.

Endvidere har der sandsynligvis været en væsentlig reduktion i intensiteten af det tempiske felt, hvilket i virkeligheden ville medføre en temperaturstigning for flyet med indhold. Jeg forstår, at Mantells legeme synes at have været underkastet enorm hede. Det rapporteres, at en sådan temperaturstigning har været mærkbar på flere hundrede fods afstand af disse kræfter, når de gør brug af visse kombinationer af

de forskellige felter. Da tyngdekraften omfatter en tempisk funktion, følger heraf, at en forandring i dette felt godt kan påvirkes i retning og intensitet af det nærvæd liggende tyngdekraft-felt.

Et antal mennesker påstår at have haft forbindelser med intelligente skabninger, der hævder at være overjordiske. Ethvert af disse eksempler har jeg fulgt op, så godt jeg kunne for at fastslå eller modbevise gyldigheden af de påståede forbindelser og for at opnå informationer, som kunne anvendes, hvis de pågældende kontakter skulle være autentiske.

Som det kunne forventes, skaffede mange af disse påståede kontakter kun lidt eller intet af værdi, men nogle få var værdifulde. Nogle af kontakterne har været genstand for offentliggørelse, men langt de fleste er fortrolige, og der findes et overraskende stort antal af disse kontakter. Fremgangsmåden med kontrollering af disse kontakter gik ud på at stille et antal uskadelige, men afslørende spørgsmål og sammenligne svarene fra de forskellige kontakter. Spørgsmålene var f. eks. „Lever der folk på planeten Mars?“ — I bekræftende fald „Hvordan er deres huse?“ „Bruger folk på Mars penge — og hvordan ser disse penge ud?“ Alt i alt omfattede undersøgelsen nogle hundrede spørgsmål.

Resultaterne var meget iøjnefaldende. Blandt dem, der måtte klassificeres som autentiske, var der næsten komplet overensstemmelse. Blandt andre påståede kontakter var der yderst ringe eller slet ingen overensstemmelse. I tilfælde, hvor overensstemmelsen var generel bortset fra et eller to punkter, blev naturligvis gjort, hvad man kunne for at opdage grunden til sådanne uoverensstemmelser. I hvert af disse tilfælde kunne man fastslå, at en eller anden havde medtaget en jordisk tanke i stedet for at meddele, hvad han i virkeligheden havde set.

Efter således at have lokaliseret de tilsyneladende kommunikationskanaler mellem os selv og de overjordiske intelligenser, var næste trin at forsøge at få flest mulige oplysninger. Som det kan forventes, var disse forsøg i første række rettet mod videnskab og teknologi. Men det blev snart åbenbart, at der var et meget stort svælg mellem denne fremmede videnskab og den videnskab, jeg har dyrket.

Visse afgørende eksperimenter blev udtænkt og udført, og i hvert tilfælde bekræftede resultaterne gyl-

digheden af den fremmede videnskab. Derudover var denne videnskab ufattelig.

Der fulgte en periode med sjæle-granskning og en del tvivlsspørgsmål. Vi kunne fastslå, at disse mennesker udefra alle fortalte den samme historie; men var denne sandfærdig? Det må indrømmes, at deres beretninger sandsynligvis var rigtige, men måske var der en eller anden konventionel forklaring. Hvis hele sagen var en illusion, så led en hel del mennesker under samme illusion. Ydermere er illusioner ikke eksternaliserede — i det mindste har jeg aldrig hørt om sådanne tilfælde.

Hvis det på den anden side set var en spøg, så var det langt den største spøg, verden nogen sinde har været udsat for, og til hvilket formål og af hvem blev spøgen så sat i scene?

Den uundgæelige konklusion var altså, at det hele var virkeligt nok, men at den fremmede videnskab var ganske fremmed — og muligvis for bestandig ville være uforståelig for os. Derfor prøvede man ad anden vej — nemlig den filosofiske, og her fandtes svaret i al sin storhed.

Jeg vil ikke gå i detaljer vedrørende de mange undersøgelser om ideer og grundtænkning udover blot at meddele, at folkene udefra udviste stor tålmodighed og forståelse m. h. t. at få bugt med de fordomme og misforståelser, som jeg havde brugt mange år til at samle sammen. For første gang i mit liv begyndte jeg at forstå Universets grund-enhed og alt, hvad det omfatter — videnskab, filosofi, religion, substans og energi er alle facetter af samme juvel, og før nogen som helst facet kan fattes, må selve juvelens form erkendes.

En af de vigtigste ting, jeg måtte lære at forstå, var, at vi ikke er alene. Den menneskelige race i menneskeform strækker sig gennem hele universet og er utrolig gammel. Endvidere er menneskets fysiske form kun en af de mange *åbenbaringer* på fremskridtets vej. Vor civilisation her på jorden nu, er kun en af mange, som er kommet og gået. Denne planet har mange gange været koloniseret af folk andetsteds fra, og vor nuværende race er blodbeslægtet med disse folk. Er det da så mærkeligt, at de er interesserede i os? For ortodokse tænkere kan det synes mærkværdigt, men ikke nær så mærkværdigt som vore ortodokse ideer om udviklingen. Man kan da spørge: Hvis disse folk er vore brødre og interesseret i vor velfærd,

hvorfor holder de sig da på afstand? Dette spørgsmål kan let besvaret. Der findes en grundlov i universet, som giver ethvert individ uafhængighed og frihed til at vælge, så det kan erfare og lære af erfaringerne. Ingen har ret til at blande sig i andres affærer. I virkeligheden er vore 10 bud direktiver imod indblanding. Hvis vi negligerer denne lov, må vi lide under følgerne, og en smule overvejelse vil vise, at vor nuværende verdens-status direkte kan tilskrives overtrædelse af dette princip. Når vi kommer ind i denne tilværelse, gør vi dette for at deltage i visse begivenheder, hvis konsekvens var fastlagt før vor fødsel. Hvis disse begivenheder ændredes væsentligt, ville det berøve os de erfaringer, der er nødvendige for vor udvikling. Vi har en indbygget beskyttelse mod væsentlige ændringer i begivenhedernes rækkefølge, som ikke er os bevidst. Men disse folk udefra har så meget større kendskab end os og har midler til at fatte den rækkefølge, som ikke må forandres. Skønt de ønsker at hjælpe os og både kan det og er villige til det, tillades deres indblanding ikke ifølge den kosmiske lov. Skillelinien mellem hjælp og indblanding er meget fin og undertiden vanskelig at fatte, men individuel og kollektiv fremskridt viser, hvor godt vi kan ledes af den.

Inden for videnskaben benytter man den fremgangsmåde altid at knytte en ny opdagelse eller observation til en allerede kendt, selv om dette kræver at et vidtstrakt sammensurium og forvirrende faktorer må tilpasses vor viden for at få den nye viden til at passe ind i billedet. Vi går ud fra som en selvfølge, at den nye viden på en eller anden måde må have nær relation til den gamle, og vi er meget ivrige efter at knytte de to ting sammen. Følgelig får vi det drejet derhen, at de bliver kædet sammen, hvad enten de bør høre sammen eller ej, indtil vi har fabrikeret en struktur, der i sig selv næsten er en komplet helhed. Når vi derfor opdager noget, som skulle, men ikke vil passe til vor struktur, har vi intet andet alternativ end at nægte at tro på denne opdagelse.

Jeg har fået oplyst, at omhandlede videnskab i virkeligheden er langt mere enkel, end vi kan forestille os, og at alle bestanddele passer sammen til fuldkommenhed . . . uden rettelser.

Muligvis skulle vi begynde forfra igen og samle vor viden til et andet mønster — og denne gang

samle puslespillet uden først at studere de enkelte dele af det. Hvis vi ville gøre dette og akceptere den filosofi, hvorpå denne nye vej nødvendigvis må være baseret, er jeg sikker på, vi kan få udbytte af teknologien og af den livsmåde, som vises os af den nærværende rumkraft og af vore brødre ude fra.

Jeg vil gerne fortælle lidt om den såkaldte „tallerkenfilosofi“. Udover den kendsgerning, at de flyvende tallerkener er virkelige og ujordiske, er deres filosofi sikkert en af de mest interessante sider at studere. Hvilke skabninger bygger og flyver rumfartøjerne? Hvordan ser de ud? Hvordan tænker de? Ligner deres ideer og idealer vore? Kan vi forstå dem?

Alle disse og mange andre spørgsmål plager den oprigtige forsker. Hvis vi udelukkende holder os til det set, vil vi få en ret ensidig opfattelse af disse skabninger. F. eks. ser vi tallerkenerne flyve med en enorm fart og derpå pludselig standse op eller skifte retning. Efter vor opfattelse, kan intet væsen af kød og blod modstå de frygtelige kræfter, som ville være forbundet med sådanne handlinger. Ur fra den betragtning må vi antage, at rumfolkene enten må være en slags robotter eller væsener, hvis lige vi aldrig har kendt magten til.

Ydermere er det svært at forstå, hvorfor nogen som helst race af levende væsener, der disponerer over så voldsomme kræfter, skulle være tilfreds med at flyve temmelig formålsløst over vor klode uden at foretage sig noget særligt. Hvis rollerne blev byttet om, ville vi dog sikkert opføre os anderledes! Efter en kort rekognoscering ville vi sikkert lande og melde de indfødte vor ankomst. At rumfolkene ikke har gjort en sådan tilnærmelse synes at tyde på, at de betragter os som den øvrige flora og fauna på vor planet, og at vor civilisation forekommer dem så primitiv, at den ikke adskiller sig fra dyr og insekter. Vi kunne fortsætte med at spekulere på denne måde i lang tid uden at komme sandheden nærmere. Heldigvis har folk, som kommer til os udefra i flyvende tallerkener, kontaktet folk på jorden og givet så megen oplysning og forståelse, som disse kontakter har været i stand til at optage i sig eller videregive til andre.

Mange tilfælde af kontakter mellem disse folk udefra og jordboere er blevet publiceret, og en stor del er ikke blevet det. Som det altid er tilfældet på

nye og romantiske områder, vil der altid være folk, som laver historier og overdriver, men det er dog ikke så vanskeligt at fastslå, at det store flertal er ærlige og autentiske. Når f. eks. en snes mennesker uden forbindelse med hverandre hver især tror, at netop de har modtaget et bestemt budskab og fortæller denne beretning nøjagtig på samme måde til mindste detaljer, kan man ikke tro andet, end at de taler sandt. Når det materiale, der gives os gennem mange kanaler, samles og analyseres, sammenføjes det til en komplet, fin filosofi, som får vore bestræbelser på at forstå den til at lyde som jungletrommer.

Disse rumfolk fortæller os om en enorm kosmisk plan, hvorefter vi er en del, og som strækker sig ud over en persons, nations eller civilisations levetid, ja endog langt ud over en planets eller et solsystems. Det fortælles os ikke blot, at der eksisterer noget ud over vor øjeblikkelige fatteevne — men det fortælles også, hvad dette er samt vor forbindelse med det. Mange af vore mest foruroligende problemer løses med nogle få ord — i det mindste får vi oplysning om sådanne løsninger, hvis vi har forståelse og kraft til at bruge dem. Der fortælles os om mangelfuldheden i vor videnskab, og vi får grundlaget for en ny videnskab, som er meget mere enkel og langt mere fortryllende end det matematiske misfoster, vi selv har fremmanet. Vi får viden om en ny livsmåde, som er utopisk ud over vore drømme, samt om hvordan vi kan opnå denne livsmåde.

Kan det være tilfældet, at en så logisk og storslået filosofi er et misfoster, avlet af nogle vildledte stakler? Jeg kan ikke tro det. Hvis det eneste bevis vi havde, var filosofisk, måtte vi måske nære mistro. — Men set i sammenhæng med realiteten af observationer i tusindvis, kan vi ikke så let komme udenom.

Dette er især sandt, når vi tager i betragtning, at den videnskab, som vi har fra disse mennesker udefra, på en måde, som vi ikke har kunnet gøre, forklarer os, hvorfor tallerkenerne opfører sig, som de gør, og hvordan de kan gøre ting, som for os synes helt umulige. Videnskab og praksis passer perfekt sammen. Det er også blevet fortalt os, hvor vore videnskabelige tanker er forkerte eller utilstrækkelige. Eksperimenter er blevet udtænkt og udført, og i enhver henseende er den nye videnskab blevet retfærdiggjort.

Vi kan spørge om, hvorfor alt det, man ved herom, ikke er blevet publiceret? Hvorfor har man ikke studeret disse ting i stedet for atombomber? Svaret herpå er, at det er blevet publiceret. Der er skrevet bøger, som er udkommet og solgt i tusinder af eksemplarer, og mange tidsskrifter med materiale om emnet kan fås til rimelige priser. Dygtige forskere har udfærdiget rapporter, der også er tilgængelige. — Og det er sandt, at man kan lede en hest til vand, men man kan ikke tvinge den til at drikke.

Fra Flying Saucer Review sept.-okt. 63.

H. Nedergård.

Anmærkning:

Vor repræsentant i England mr. Ronald Casswell har netop haft møde med en repræsentant for den gruppe som i sin tid var knyttet til W. B. Smith. Der er aftalt et samarbejde, og SUFOI vil snarest belejligt træde i forbindelse med gruppen. (Red.)

Litteratur...

Anmeldelse

Walter Heitler: Mennesket og den naturvidenskabelige erkendelse.

Munksgaardserien.

Munksgaards Forlag.

140 sider. Kr. 12,00, hæftet.

Leveres ikke fra SUFOI.

I sidste nummer af UFO-NYT „truede“ jeg med, at jeg gerne ville anmelde ovennævnte bog, hvis ikke en anden gjorde det.

— Det var ved et foredrag i vinter, jeg første gang hørte om Walter Heitlers bog, og omtalen af bogens hovedtanke gav én lyst til at læse den.

Forfatteren, Walter Heitler, er schweizisk professor i teoretisk fysik, men man får tydelig understreget i bogen, at han ikke er ensidig i sin viden og interesse. Han ser og bedømmer ikke verden og menneskene ud fra blot fysiske synspunkter, men har formået også at sætte sig ind i metafysiske, psykologiske og parapsykologiske teorier og grundtanker.

Og hvad omhandler så den lille bog? Ja, først skriver Walter Heitler en indledning, som for mig synes at være hele bogens pris værd. I artiklen under BREVKASSEN i sidste nummer af UFO-NYT cite-

rede jeg et lille udsnit fra denne indledning og skal derfor ikke gentage det her.

Bogen er derefter delt i 5 kapitler med følgende overskrifter:

1. *Newton kontra Kepler.*
2. *Goethe kontra Newton.*
3. *Atomet.*
4. *Videnskaben om det levende.*
5. *Kosmos.*

Endelig er der „*Slutbetragtning*“.

I de to første kapitler vurderer forfatteren de „klassiske“ grundprincipper inden for videnskabens områder og påpeger, hvor de så afgørende punkter ikke holder stik. Gang på gang må man under læsningen have fat i blyanten og indstreges eller understreges særlig interessante betragtninger og konklusioner. Og når en bog appellerer til noget sådant, så er det en bog, som man vil vende tilbage til.

Kapitlet om atomet kan nok virke lidt lærd“ på en ikke-sagkyndig; men Walter Heitlers eksempler og forklaringer — f. eks. på kvanteteorien og Niels Bohrs komplementaritetsprincip — er skrevet så oplysende og spændende, at man trods alt får udbytte af læsningen og føler sig en smule klogere bagefter.

De to sidste kapitler, „Videnskaben om det levende“ og „Kosmos“, er så fyldt med interessante betragtninger og udredninger, at man fængsles af læsningen. Det ville være let her at citere en mængde udsnit af stor interesse for dem, der har fået øjnene op for naturens og det levende livs umådelige rigdom, men jeg vil hellere blot anbefale bogen til dem, der søger vidnesbyrd om en sandfærdig vurdering af den fysiske verden og en dyb indlevelse i og respekt for dens åndelige indhold.

Lad mig slutte med et citat fra Walter Heitlers „*Slutbetragtning*“:

„Denne bog havde kun ét mål: at lukke en dør op. En dør i et til at begynde med ikke særligt iøjnefaldende hegn, der omslutter den moderne videnskabs gyldighedsområde. For at opnå dette mål var det nødvendigt først at gøre opmærksom på selve hegnet, og derfor måtte vi beskæftige os så meget med de forudsætninger, der opstilles i videnskaben. På den anden side af hegnet ligger et vidtstrakt landskab, som videnskaben næsten ikke har betrådt. Man finder antydninger om, at der i de tidligere tider nu og da er blevet kastet et blik ud i dette landskab (*Pytha-*

goras, Platon), som senere gik helt i glemsel og forsvandt under tryk af den moderne videnskab. Det kunne ikke være vort mål at skabe en syntese af vor videnskab og dette store ubekendte. Et sådant mål kan først nås i en fjern fremtid. Vi må foreløbig være tilfredse, hvis det er lykkedes os at kaste et blik gennem den åbne dør, som vi endnu ikke kan gå ud af. Det punkt, hvorfra vi har gjort vore iagttagelser, har hele tiden ligget inden for hegnet. Men forhåbentlig har vi dog i hvert fald i vage omrids set nogle af de realiteter, som findes derude, og som har særlig betydning for os mennesker, men overhovedet ikke hører med til det område, der for tiden dyrkes af videnskaben som det eneste „reale“.

Det er realiteter, der lader os ane næsten ukendte (men måske engang fornemmede, nu atter glemte) åndelige kendsgerninger og kræfter, og som kun har meget lidt tilfælles med de urværksmekanismer, hvormed videnskabsmændene i dag beskæftiger sig. Naturligvis er meningen ikke den, at vi på en eller anden måde skulle kunne vende tilbage til de gamle forestillinger, som vi kender fra *Pythagoras* eller *Platon*. Vor vej kan med sikkerhed kun føre gennem videnskaben og videre ud over denne. Det bliver fremtidens opgave at finde vej gennem den åbnede dør. Men kun hvis vi allerede nu ud fra vort videnskabelige standpunkt klart erkender eksistensen af sådanne realiteter, kan det lykkes at undgå de ødelæggende virkninger af en udræget materialistisk-mekanistisk „verdanskuelse“ og samtidig at overvinde vor egen indre splid, der opstod på grund af den dybe kløft mellem mennesket af i dag og dets altbeherskende videnskab.“

Vagn Dybkær

Pathenon

På grund af flere snese forespørgsler fra forbavsede medlemmer gør vi opmærksom på, at de ikke signerede materialer som er udsendt fra Pathenon er SUFOI uvedkommende.

Bag Pathenon gemmer sig frk. Nicolaisen, som driver UFO-forlagsvirksomhed i Hålsingborg.

SUFOI samarbejder ikke med frk. Nicolaisen. Adresserne har hun fået gennem UFO-NYT's organisationsoversigt.

Der er således grund til at minde om advarslen i UFO-NYT, marts-april 1964 side 64. Den vil vedvarende være aktuel.

H. C.

Junior

„På grund af forsinket fremstilling af „JUNIOR“ i forbindelse med påsken og H. C. Petersens udenlandsrejse, nåede „JUNIOR“ ikke at komme med ud i april nummeret af UFO-NYT. Da vi gerne vil have første nummer af JUNIOR ud i begyndelsen af juli måned og vi først må have et overblik over antallet af abonnenter, beder vi alle interesserede om snarest muligt at indsende det girokort, der er indlagt i „JUNIOR“, sidste frist for indsendelse er den 25. juni. Er der inden den dato ikke indgået tilstrækkelig mange abonnenter, må vi desværre lade tanken om JUNIOR falde. Alle der har indbetalt på giro, vil i så fald selvfølgelig få returneret det indbetalte beløb.

Redaktionen af UFO-NYT JUNIOR.

Litteraturliste

DANSK:

Allingham:

Rumskib fra en fremmed planet 16,00

Adamski:

Flyvende tallerkener er landet (norsk) ... 16,00

Ombord i rumskibene 18,00

De fremmede rumskibe og vor fremtid ... 19,75

Rummennesker (dublikeret) 2,00

Saturnturen I (dublikeret) 2,50

Kosmisk filosofi (nyudkommet) 22,00

Williamson:

Den glemte vej 39,50

UFO-NYT 1960 5,00

UFO-NYT 1961 10,00

UFO-NYT 1962 ÷ november 10,00

UFO-NYT 1963 (næsten udsolgt) pr. nr. 2,00

Kongresberetningen 1963 8,50

ENGELSK:

Adamski:

Cosmic Philosophy 35,00

Questions + Answers (kuriositet)

begrænset oplag 5,00

Homel:

Sons of the sun (meget fin) 37,50

On the trail of the sun gods (udk. snart) ????

Michel:

The truth about flying saucers 26,75

Flying saucers and the straight -
line mystery 35,00

Jessup:

The Expanding case for UFO 26,75

Alle ovennævnte bøger haves på lager og kan leveres omgående. Til de anførte priser kommer eventuelt opkrævningsgebyr.

SUFOI kan endvidere levere alle andre ikke udgåede udenlandske UFO-bøger, men vi må regne med ca. 6 ugers leveringstid. Prisen på udenlandske UFO-bøger — som altid er indbundet — ligger omkring de 30,00 kr. Send os Deres bestilling — mange af bøgerne er snart udsolgt!

Rapport fra Europa

Den tidligere omtalte engelske bog „Report from Europe“ som H. C. Petersen har redigeret på opfordring af Adamski er nu på trapperne — endelig.

Den blev på 200 sider og prisen er 28 kroner.

Det siger sig selv, at det er et økonomisk vove-stykke, som på forhånd er dømt til at give underskud, men lige så klart er det, at hver eneste solgt bog hjælper med til at reducere underskuddet.

Vil De hjælpe os?

Bogen er kongresberetningen oversat til engelsk + 100 sider spørgsmål og svar fra møder i Belgien samt råd og vejledning til interesserede der er mange vigtige oplysninger i disse ekstra 100 sider, så pengene er givet godt ud!

Hjælp os — tilfredsstil Dem selv — gør Deres samling komplet! *Skriv venligst straks*, så vi kan se, hvor mange eksemplarer vi skal trykke, senere vil det være for sent — der trykkes ikke ud over det bestilte antal. På forhånd tak!

*Man bliver beskyldt for fantasi, når man
hævder at tro på det gode i mennesket.*

Diverse...

Pragten og herligheden

Af D. J. Offermann, Basel/Svejs.

Lad os nævne tingene ved deres rette navn, hvad har vi i dag at vente i en verden, hvor de to stormagter har en finger på den røde knap? Hvor mange stater har i morgen også en finger? Hvad så? Hvad skal vi gøre? Stikke hovedet i busken og vente til det krakker? Nej, så let vil vi heller ikke gøre det for disse fingre; vi vil rejse vort hovede og rette vore øjne skarpt mod firmamentet. Thi derude ligger måske endnu en chance, en opdagelse af nye ting, ting, som gør fingeren usikker, tilbageholdende og besindig. Hvis vi tænkte os, at det i dag var muligt for os at udvikle en metode til at gøre de bestående naturkræfter nyttige for os ved simple midler, således at vi med passende fartøjer på relativ kort tid kunne nå andre stjerner, der finde menneskelige kulturer, som havde udviklet sig til en pragt og herlighed, som efter al sandsynlighed fandtes hos nogle folkeslag her på Jorden for tusinder af år siden, hvilken reaktion kunne så forventes fra vor side?

Ville vi stadig forsøge som tidligere de spanske erobrere under Cortez og Pizarro at ødelægge deres kulturer og med magt slæbe deres skatte ind i vore rumskibe eller anerkende dem som brødre i den almægtige Skabers ånd og forsøge at lære af dem? Viden om naturens kræfter og deres rigtige anvendelse til en højere udvikling af Homo Sapiens på, den gode, gamle Moder Jord.

Men tilbage til stjernerne. Vi har endnu en mulighed, en gennemprøvet metode, som næppe har mistet sin virksomhed. Det er angsten, angsten for det ukendte. Alene den kendsgerning, at det er ukendt, synes os truende. Denne menneskelige svaghed kunne en dag blive vor styrke. Hvis det faldt en ukendt ind tilsyneladende at ville true os og true os således, at vor magtesløshed ved første øjekast synes åbenbar. Vore fingre ville en tid lang rastløs fare frem og tilbage på den røde knap. Viljen til at ville væge for sig ville blive overmægtig, men fingrene forener sig til en broderlig hånd, som er i stand til at give det menneskelige liv en ny mening.

Derfor ønsker jeg Informationen de bedste resultater til dets opklaringsarbejde i UFOsager.

Informationen, Wien.

SUFOI - NORGE

Bergen - afdeling

(Notits)

Den 6. april 1964 arrangerede SUFOI-Norge et foredrag i Bergen Tekniske Skole's Aula, hvor H. C. Petersen talte om „De flyvende tallerkener, fantasi eller virkelighed?“.

Det viser seg at UFO-saken vekker stor interesse, idet over 300 mennesker, fulgte foredraget med den største interesse.

Lederen av SUFOI-Norge, ingeniør Nils Sælensminde, inledet foredraget, og minnet om at det var nøyaktig et halvt år siden vi sist hadde den glede å høre H. C. Petersen i Realistforeningen ved Bergen Universitet.

Han introduserte så HC, med å uttale at noen bedre foredragsholder enn ham kunne neppe oppdrives, og takket ham for den interesse han viste ved å ofre tid av sin ferie til å besøke oss.

Efter foredraget ville det bli ti minutters pause, hvor de kunne tegne seg som hadde spørsmål å stille.

Han overlot deretter talerstolen til foredragsholderen, som i to stive timer ikke et øyeblikk tapte sin kontakt med publikum.

At interessen for dette emne var langt mer enn vanlig nysgjerrighet, viste det antall interesserte som henvendte seg til oss etter møtets slutt.

Bergen, den 6. april 1964.

ITM.

Den københavnske aftenskole

Så er denne sæson i den københavnske aftenskoleundervisning sluttet og eksperimentet må siges at have været vellykket.

Der blev gennemført 3 aftener på Kursus I — Begynderhold med 10 deltagere. Holdet blev ledet af Erling Jensen og John Petersen i forening.

På Kursus II gennemførtes 6 aftener Teknik og

Videnskab med et deltagerantal på 11. Dette hold blev ledet af Leif Eckhoff Pedersen.

Kursus III havde ca. 25 deltagere og holdet blev derfor de to første aftener delt i to grupper, således at der i alt blev holdt 5 aftener med Filosofi under ledelse af Børge Jensen.

Kursusdeltagerne har været glade for undervisningen og mødeprocenten har været fin, adskillige deltagere foreslog selv fortsættelseskursus til næste vinter og dette tages under overvejelse.

Alle kursusaftener er blevet optaget på bånd, således at vi senere kan benytte disse lektioner som grundlag for en endnu bedre tilrettelagt undervisning næste år, såfremt der er tilstrækkelig tilslutning. Desuden vil båndene kunne lejes hos SUFOI KASTRUP I mod et lånegebyr på kr. 5,00 plus porto pr. bånd, såfremt andre grupper ønsker selv at sætte noget lignende i gang eller de blot vil benytte materialet til studiegruppebrug. Vi gør opmærksom på, at vi i SUFOI's båndarkiv desuden har 3 longplaying bånd fra den tyske Wiesbadenkongress i 1960 med blandt andet foredrag af professor Hermann Oberth, Dr. Martin, Dr. Lyra, Carl Anderson, Reinhold Schmitz etc. samt 2 bånd med samtaler med George Adamski ved hans besøg her i 1963. Disse bånd kan ligeledes lejes hos KASTRUP I.

Enhver gruppe, der ønsker at sætte en undervisning i gang, er velkommen til at kontakte Kastrup gruppen for derigennem at få oplysninger om resultaterne og fremgangsmåden på aften-skolen i København.

Leif

Kontakt med delfinerne

Mennesket er godt på vej til at løse en af naturens hidtil bedst bevarede hemmeligheder — dyrenes sprog — og meget tyder på, at det vil lykkes at komme et stort skridt nærmere ved at optage og „oversætte“ de lyde som delfinerne i det kendte marinebiologiske institut i Maryland udstøder, når de farer gennem vandet.

Videnskabsmændene har længe været klar over, at delfinerne havde et sådant sprog, og man har også haft succes med forsøg, hvor man fik dyrene til at efterligne den menneskelige stemme.

Foreløbig har to amerikanske videnskabsmænd. Leo

S. Balandis og George Rand, skabt store muligheder for at komme i kontakt med de første ikke-menneskelige væsener ad rent talemæssig vej, idet de har skabt et instrument — en såkaldt sceptron — der kan dechiffere delfinernes undersøiske sprog, og det nye apparat giver store muligheder for at oversætte delfinernes signaler ved at registrere deres lighed med den menneskelige stemme i det enkelte tilfælde.

De to videnskabsmænd har foreløbig haft en række forsøg igang, og de betegner de første anstrengelser for at komme i kontakt med dyrene ad rent „sproglig“ vej som yderst vellykkede og forudsiger muligheden af, at sceptronen efterhånden kan katalisere alle eksisterende delfin-ord.

Berl. Tid. 29.12.63.

Et par notitser fra USA

Det amerikanske luftvåben udsendte i nat en højtidelig erklæring om, at det i de forløbne 16 år har undersøgt 8128 rapporter om „ikke identificerede flyvende genstande“, og at kun 7,7 procent af disse forblev uidentificerede efter nærmere undersøgelser, samt at der ikke foreligger bevis på at denne sidste gruppe består af „inter-planetariske rumskibe under intelligent kontrol“.

Luftvåbnet blev for år tilbage af kongressen myndiggjort til at holde kontrol med disse „uidentificerede genstande“, populært kaldet „flyvende tallerkener“.

Erklæringen skyldes en ny epidemi af observationer af sådanne ukendte genstande over New Mexico. Luftvåbnet har sendt astronomen dr. J. Allan Hynek til Socorro i New Mexico for at undersøge disse rapporter. Hynek erklærer, at han efter sine undersøgelser er mere rådvild, end inden han begyndte dem.

Berlingske Aftenavis, fredag 1. maj 1964.

Anmærkning:

Interessant er det, at det amerikanske flyvevåben fortsætter med at bringe erklæringer om flyvende tallerkener.

I 1951 erklærede de, at den kommission, som i 1947 var nedsat for at undersøge forholdene omkring de flyvende tallerkener nu havde afsluttet arbejdet. Kommissionen havde i detaljer klarlagt, hvad de fly-

vende tallerkener var, men det ville ikke blive offentliggjort, da man var bange for, at det ville vække offentlig uro. Navnene på kommissionens medlemmer ville ikke blive offentliggjort.

Underskrevet *Harry S. Truman*.

Tre gange senere har US-Airforce udsendt erklæringer om dette for vi andre så vitale emne, og hver gang har de modsagt erklæringen af 1951, og hver gang har de modsagt de foregående udtalelser. Således også denne gang.

Vi venter så blot på næste omgang — for de indeholder altid vigtige oplysninger — denne gang dr. J. Allan Hyneks udtalelse om, at han efter undersøgelserne er mere rådvild, end inden han begyndte dem.

Interessant bliver det også at se, om der er tale om en ny tallerkenbølge. Keyhoe er i denne tid i kamp med det Amerikanske Senat for at få gennemført en offentliggørelse af sandheden og en sober behandling af dette uoverskuelige felt af videnskaben.

H. C.

Luftvåbnet fortsætter studiet af de flyvende tallerkener

Af *Robert J. Serling*

Washington (UPI) — Luftvåbnet stiller sig stadig tvivlende med hensyn til de flyvende tallerkener, og undersøger dem stadig. Satellitter, bemandede rumkapsler og andre eventyr i det ydre rum, udført af jordboer, synes at have bortvejret den almindelige interesse for de såkaldte „uidentificerede flyvende objekter“, (UFO'er) eller, som luftvåbnet foretrækker at betegne dem, „uidentificerede luftfænomener“, også kendt som UAP.

Der eksisterer stadig flyvende-tallerken-klubber. Der er stadig fuldstændig ædrulige, realistiske og logiske amerikanere, der tror, at UFO'er kommet fra andre planeter. Der kommer stadig fra tid til anden rapporter om forbløffende hændelser — som f. eks. en fra London den anden dag, om en mystisk „ting“, der blæste en landmands bygmark omkuld og tilsyneladende frembragte et stort krater, der indeholder et eller andet metallisk — og som det nu er blevet fastslået, er resultatet af et nedfaldende meteor.

Man fortsætter undersøgelsen

Og luftvåbnet har stadig sit „Projekt Bluebook“ — nogle eksperter, der er stationeret på Wright-Patterson Flyvebasen i nærheden af Dayton i Ohio, — som omhyggeligt undersøger hver eneste UAP-rapport — under passende auspicer fra „Luftvåbenets Afdeling for Udenlandsk Teknologi“.

„Bluebook“ har eksisteret siden 1948, ca. et år efter, at en 32-årig forretningsmand ved navn Kenneth Arnold sagde, at han havde set 9 tallerkener, der fløj med utrolig fart over Mt. Rainier i staten Washinton. Han udtalte, at de lignede tallerkener — og myten om de „flyvende tallerkener“ var født.

I løbet af 15 år har luftvåbnet undersøgt mere end 8.000 UFO-tilfælde. Kun 7,7 % er stadig uopklarede eller uidentificerede — og selv denne statistik er misvisende. De fleste af „vi-ved-ikke-hvad-det-er“-tilfældene indtraf i Project Bluebook's første 5 år. Siden da er luftvåbenets egen undersøgelsesteknik blevet enormt forbedret. Resultatet har været et støt og betydeligt fald i antallet af uopklarede UFO'er.

Procentdelen falder.

Fra 1947 til 1952 var næsten 20 % af tilfældene uopklarede. Fra 1953 til 1957 faldt procentdelen af uopklarede til 3,68. Fra 1958 til 1962 var kun 2,4 % uopklarede.

Efter 15 års UFO-undersøgelse fremsætter luftvåbnet følgende udtalelse kort og godt:

„Til dato har intet UAP vist noget tegn på at være en trussel mod den nationale sikkerhed. Luftvåbnet har hverken opdaget — eller været forelagt noget som helst bevis for, at de uidentificerede observationer repræsenterede en teknologisk udvikling eller tekniske principper, der går ud over vor nutidige videnskabelige kunnens rækkevidde; og endelig har der ikke været nogen form for bevis eller andre oplysninger, der kunne pege hen imod, at disse uidentificerede observationer skulle være ekstra-terrestriske fartøjer under kontrol af intelligensvæsener.“

Frit oversat betyder dette, at luftvåbnet er overbevist om, at UFO'erne

- 1) ikke er fra Mars, Venus eller nogen anden planet i noget som helst solsystem, og
- 2) ikke er spionage-fartøjer fra Rusland.

Hvad er det da?

„Bluebook's“ stab — som luftvåbenet understreger omfatter højt kvalificerede videnskabsmænd — siger, at størstedelen er „astro-objekter“, hvilket betyder, at det simpelthen er meteoror, kometer, planeter eller stjerner, som — under særlige observationsbetingelser — ser ud som metalliske objekter, lige fra luftskibsformede projektiler til hurtigt-flyvende skiver.

De resterende UFO'er er blevet henført til sådanne kategorier, som spøgefuldheder, hallucinationer, almindelige raketter, reflekser, satellitter i færd med at gå i stykker, luftspejlinger, radar-blip, der skyldes fejl, balloner, skyer, pletter på fotografiske film, kuglelyn, udblæsningsstriber fra luftfartøjer, fyrværkeri, søgelys og fugle.

Det største svage punkt i argumentationen for, at UFO'erne skulle være interplanetariske, er, at intet fysisk bevismateriale nogen sinde er blevet indbragt til luftvåbenet, — som kunne vise, at vi bliver besøgt af væsener fra det ydre rum. I 1961 undersøgte „Bluebook“ f. eks. 6 UFO-rapporter med vedlagte fotografier. Billederne viste sig at være: 1) Månen. 2) Bevidst retouchering i et forsøg på spøg. 3) Pletter på grund af dårlig fremkaldelse. 4) Reflekser eller et billede af en luftspejling. 5) Lysreflekser fra indersiden af kamera-linsen. 6) Utilstrækkeligt med detaljer til at kunne analyseres.

Inden for samme år blev 8 fysiske genstande, som angaves at være fra andre verdener, indbragt til „Bluebook“. De viste sig at være så almindelige ting, som stumper af et meteor, en forkromet pyntegenstand, nogle radio-løsdele, „hakkelse“ (aluminiumstrimler, der bruges ved afprøvning af radar-anlæg) og en pandekage*), som „Bluebook's rapport „uden at fortrække en mine“ beskrev som „af jordisk oprindelse“.

Den begyndende rumalder har ikke resulteret i nogen iøjnefaldende nedgang i UFO-observationerne. Ruslands første sputnik opsendtes i kredsløb i 1957. „Bluebook's“ optegnelser viser 999 observationer i det år. Der var 606 i 1958, 386 i 1959, 534 i 1960, 579 i 1961 og 448 i 1962.

„Der er ingen overensstemmelse mellem antallet af observationer og USA's og Ruslands stadig større aktivitet i rummet“, udtalte en embedsmand fra luftvåbenet. „Vi regnede på et vist tidspunkt med, at UFO-rapporterne ville aftage i antal, efterhånden

som folk blev mere og mere vant til, at der flyver genstande rundt i rummet, men „Bluebook“ har stadig travlt“.

For den sags skyld ligger luftvåbenet også på et gennemsnit af 1500 forespørgsler om året, mest fra privatpersoner, som ønsker at vide 1) om UFO-erne virkelig kommer fra det ydre rum, eller 2) hvorfor luftvåbenet ikke fortæller det amerikanske folk sandheden, — nemlig at vi bliver holdt under observation af væsener fra en anden verden?

Ingen censur

På det punkt er luftvåbenet urokkeligt. En talsmand derfra sagde: „Visse enkeltpersoner og private grupper hævder, at vi tilbageholder eller censurerer oplysninger, der skal frigives til offentligheden. Der er intet sandt i disse påstande.“

Et udpluk af de mest interessante tilfælde fra 1962, der er undersøgt af „Bluebook“:

Berlin, N. H. — Vidner rapporterede fire gullige, cirkelrunde objekter, der blinkede og syntes at svæve stillestående. Luftvåbenet konkluderede, at det var luftfartøjer under en optankningsmanøvre.

Maysville, Ky. — Et vidne så et objekt, mindst 30 fod bredt, der svævede over hans hus. Det begyndte at bevæge sig bort, og forsvandt med to røde lys, det ene oven over det andet; — det var det sidste, vidnet så til det. Luftvåbenet sagde, at observationen var forårsaget af nogle B-52 bombere i lav højde.

Sebre, Ky. — En af byens borgere ringede til det lokale politi for at rapportere, at en substans, der mindede om glasfiber eller glasuld faldt fra himlen i stor mængde. Luftvåbenet opdagede, at det var „flyvende sommer“, skabt af „vandrende“ edderkopper.

(Der er vist ingen grund til at kommentere artiklen — den placerer sig selv uden vor medvirken.).

Red.

*) Det her anvendte amerikanske ord kan også betydte „kokasse“! (O. A.)

Los Angeles Times 4. august 1963

Gruppeliste fortsat

Birkerød: K. Benn, Stationsvej 3, tlf. 01 81 33 92
Espergærde: Alfr. S. Hansen, Lindevej 29, tlf. 948.
Hørsholm: X. P. Madsen, Bakkehave 8,
tlf. 86 16 77.
Nakskov: E. E. Hansen, Købmandshandelen, Holleby
pr. Nakskov, telf. 527.

KØBENHAVN:

Brede: Finn Madsen, Lystoftevej 20 b, Brede,
Lyngby, tlf. 87 83 60.
Dragør: L. P. Bendtzon Jørgensen, Peter Peter-
sen Alle 36, tlf. Dr. 115
Frederiksberg: Finn Laustsen Toft, Dalgas Blv. 91, I,
tlf. Fasan 211.
Frederiksberg II: Karl Hansen, H. Ibsensvej 29 A,
Kbhv. V, tlf. VE 9415.
Gentofte: B. Brandt, Ermelundsvej 109, tlf. GE 1490.
Glostrup: H. Jørgensen, Diget 5, Glostrup, telefon
01 961303.
Kastrup I: Leif E. Pedersen, Kastrupvej 260, tlf. 01
50 05 22.
Kastrup II: I. Larsen, Soldugsvej 17.
Sundby: Svend Hansen, Amsterdamvej 11, st.
København S.
Vesterbro: H. Heiden, Flensborggade 32, I. Kbh.
V, tlf. 918 v.
Østerbro: H. Nielsen, Kildevældsgade 69¹, telf
Ry. 3643.

Kontaktpersoner pr. 1. juni 1964

JYLLAND:

Aalborg: Anton Andersen, Rughaven 13.
Brovst: N. Stampe, telf. 200.
Børkop: K. Sørensen, Overgade 18.
Haderslev: G. Stoltenborg, Hjortebrovej 32,
telf. 2 44 54.
Horsens: A. M. Berland, Sundvej 18 th.,
telf. 2 49 77.
Nordborg: Carsten Hedegaard, Lærkevej 10 tv.,
Langesø.
Nykøbing Mors: I. Jessen, Nørrebro 60.
Rødding, Sdr. Jylland: T. Lau, Radiohuset,
telefon 048 41517.
Skive: K. O. Madsen, Højlandsvej 15, telf. 1583.
Thisted: O. B. Nielsen, Hundborgvej 81, tlf. 1604.
Struer: S. P. Christensen, Søndergade 56.
Svenstrup Als: Jørgen Christensen, Vestertoft.
Sød: A. Gasenzer, Sød. Tønder.
Østbirk: A. Andersen, Urupskov.

FYN og Langeland:

Nyborg: K. Å. Balsløv, Bregnevej 14.
Odense: E. Hviid Steengård, Vesterbro 102,

Svendborg: Frank Lerbæk, Strandhuse 35,
tlf. 21 34 76.

SJÆLLAND OG LOLLAND-FALSTER:

Bidstrup: K. E. Nielsen, Skovgaardspark 11,
Frederiksværk: A. Hauser, Birkevej 63 st.
Føllenslev: H. Olrik, Græsmarken pr. Føllenslev.
Hedehusene: S. Larsen, Bakkevej 1, Fløng.
Holbæk: H. Lehmann, Mosevang 29.
Horslunde: Lyngse Petersen, Højevej, telf. 96.
Lou: M. Larsen, Vilbanchøj.
Maribo: John West Henriksen, Gasværksvej 3, telf.
474.
Roskilde: E. S. Petersen, Gl. Landevej 26, Roskilde,
telf. 39 97 16.
Rødby: Ole Henningsen, Fayesvej 39, Nakskov.
Stevns: K. Hansen, Kræmmergården, St. Heddinge
St. Merløse: S. Jensen, Stenlillevej pr. St. Merløse,
tlf. 182.
Svinninge: A. Hervik, „Birkholm“, pr. Svinninge,
telf. 461.
KØBENHAVN:
Ballerup: J. Trap, Damtoften 17.
Nyboder: S. Olsen, Sct. Paulsgade 14, Kbhvn. K.
telf. Minerva 9407.
Rødovre: E. Arndt, Lucernevej 123, Vanløse.
Sortedam: K. Tandrup Christensen, Gammeltofts-
gade 8, Kbhv. K.
Sundby: Å. M. Christensen, Bachersvej 67.
tlf. SU 9525.

SUFOI-NORGE

Hovedkvarter: Nils Sælensminde, Fyllingen, Bergen,
tlf. 6 11 94.
Rapportcentral: Gunnar Bertelsen, Hovdenvegen 13 A,
Hop, Bergen.
KONTAKTPERSONER
Bjerkreim: Håkon Tjørn, Landsdal.
Bodø: Knut Rønning, Elias Blixvei 19.
Dokka: Anders Frederiksen, Evjemoen.
Gammervik: Sigmund Simmenes.
Hokksund: M. Hallingstad.
Hop St.: Wohler Nilsen, Postbox 118.
Kongsberg: Oddbjørn Ersvik, Drammensveien.
Leknes: H. Normann Jensen, Box 28, Leknes i
Lofoten.

Oppdal: Sverre Teveldal.
Oslo: Gunnar Helgedagsrud, Hagavägen 30, Jessheim.
Porsgrunn: Hans E. Vaaga, Breidablikk.
Ringerike: Tore Asal, Sandbråden, Åsa, Norderhov.
Salhus: Sveinung Nilsen, Salhus, Bergen.
Skien: Per Landgraff Holm, Øvre Skotlandsvei 6.
Stord: Audun Elvik, Stensletten, Skotteberg.
Svolvär: Terje Andreassen, Box 83.
Søndre Høland: Kristian Ydersbond, Hemnes.
Søvik: Ivar T. Martinsen, Søvik på Søreidgrend,
Fana.
Tromsø: Arnold Lockertsen, Gulengård.
Tønsberg: Arne Foss, Utsiktstveien 3, Teie.
Vikeså: Arnfinn Austrumdal.